

יומי החנוכה התשפ"ב

קונטרס

כדי שתהא השלהבת

עולה מאליה

ולא תהא עולה ע"י דבר אחר...

וכמה לקט מאמרים
מלוקטים מגיליונות "אז
נדברו", דמבדרא בתוככי
הישיבות הקדושות בענייני
ימי החנוכה והמסתעף

ניתן לקנות בפלא': 054-8446691
לביחור נקודת המכירה הקרובה אליך - 052-7683095
כמו כן ניתן לקבל בדוא"ל:
[gmail.com@8447168A](mailto:8447168A@gmail.com)

מפתח המאמרים

- 4..... חנוכה!!! הסיומת והפיניש של הימים הנוראים.....
- 12..... המושג ושמו "משחק"!!! כל הזכויות שמורות לתרבות יוון ...
- 18..... טייס לא מהסס לנחות כי תמיד ניתן להמריא שוב.....
- 26..... הלכה (בקרוּב ממש) למעשה .....
- 26..... מיהו האדמו"ר שזוכה בהדלקה המרכזית בבית המקדש...???
- 34..... זו אמנם נראית עגלת צב!!! אבל רחוקה מלהיראות כמו צב.....
- 38..... היכּונו: חודש טבת!!! .....
- 38..... התרעה מקדימה מפני אריות שמסתובבים בדרך .....
- 41..... אני והנמלה... האם אנחנו נמצאים באותו עולם...? .....
- 44..... אמא קוראת ליענקי... לבא מהר הבייתה... עוד מעט שקיעה... ..
- טייס שלמד רק להמריא אבל לא לנחות... האם הוא יקבל
- 51..... רישיון...???

חנוכה!!! הסיימת והפיניש של הימים הנוראים...

עומדים אנחנו סמוך ונראה לימי החנוכה האהובים... בימי החנוכה אנחנו חוגגים את הנצחון שלנו בתרבות יוון... וכידוע: לשם שינוי!!! חז"ל דווקא לא כ"כ מזלזלים בתרבות יוון... חז"ל מתייחסים ברצינות תהומית לחכמה יוונית... זה לא כמו העבודה זרה של בבל... שרבקה יורקת ואומרת טפו טפו... קצתי בחיי מפני בנות חטא... זה לא עריות שאנחנו מצווים לתעב ולהתרחק מזה עד הקצה מתוך ידיעה של אלוהים של אלו שונא זימה...

לא!!! יוון זה משהו אחר!!! יוון זה כבר משהו קצת יותר מורכב... מה שנקרא "קליפת נוגה"... יש פה עירבוב אור וחושך ולכן אין פה שחור לבן... מול יוון צריך מימונות מיוחדת... **ואת הנקודה הזו צריך אחת ולתמיד לחדד...** לאורך כל הדרך אתה רואה ביהדות שתי גישות כלליות:

יש רב שהעקרונות שלו מאוד ברורים... מדובר בעובד ה' ששתול כל היום בבית ה'... לא יודע צורת מטבע... לא מעניין אותו כלום מהבלי העולם הזה... וממילא כשאתה מגיע אליו עם מידע ועם כל מיני מושגים מהבלי העולם הזה אתה כבר יכול לדעת מראש מה תהיה התגובה שלו... הבל הבלים הכל הבל... שום דבר בענייני העולם לא מרשים אותו ולא מרגש אותו... (ואם בפרשיות אלו אאנחנו אוחדים בסוגיה של י"ב שבטים אני הייתי מסנף את זה לבחינה של שבט בנימין... ידיד ה' ישכון לבטח עליו חופץ עליו כל היום... כל המושגים שלו זה רק דבקות בה'. א"א לדבר איתו על שום מושגים בענייני העולם החומרי) **אבל מצד שני יש לך רב מסוג אחר לגמרי...** שאמנם גם אותו רב... כל כולו בלתי לה' לבדו... אבל אם תבוא אליו עם איזה מושג חדש שיש בעולם או איזה טכנולוגיה חדשה... או איזה מקצוע חדשני שנהיה מבוקש... או איזה סוג מסוים של שיווק שתופס חזק במגזר הכללי... **אותו רב יביע התעניינות וסקרנות!!!** הוא יברר לפרטי פרטים מה זה ואיך זה עובד... ואחרי כמה חודשים אתה תראה איך שהרב כבר התקדם עם זה והוא כבר מנהל מגעים עם הגורמים הרלוונטיים איך להכניס את זה ולהבריג את זה בתוך עבודת ה' עצמה... איך לגייר את התחום החדשני הזה ולהתאים אותו לציבור החרדי... (ואם ב"ב שבטים עסקינן זה כבר מאפיין של שבט דן... לשבט דן יש מספיק התמודדויות מול נחש הקדמוני... הוא מספיק מאותגר

במינימום הנדרש... ולכן דן תובע "דון דיני"... צריך לאפשר לו את מה שמותר... אין לו את הלוקוסו שיש לבנימין שגר בשכונת עם ה' וחופף עליו כל היום... דן גר אי שם בבשן... וזה שתי גישות שונות לגמרי!!! ואנחנו מוכרחים את שתיהן!!!

בא ניקח דוגמא: לפני כמה שנים התחיל לרוץ המושג שנקרא טיפול רגשי... כמובן: מאיפה זה התחיל??

בעולם החילוני!!! התכנים המקוריים של טיפול רגשי התחילו מקאוצ'ינג ודימיון מודרך וכל מיני מושגים שהם על גבול הכפרניים... וכעת אני ניגש לרב מספר אחד ואני שואל אותו האם לגשת לטיפול רגשי?? הוא רק שומע את המילה קאוצ'ינג... ומבין שזה ניזון ממקורות כפרניים מובהקים... הוא מזדעזע כולו ונותן לי להבין שזה לא רצון ה'... אפילו לא מתחיל... זה נכון?? ברור שזה נכון!!!

אבל משם הלכתי לרב אחר... והוא במקום לדחות את זה על הסף... הוא דווקא התעניין... הוא כבר הספיק לשים לב שאני לא הראשון ולא השני ששואלים בנושא הזה... והוא כבר הספיק לקרא את המפה ולהבין שזה מושג חדש שהגיח לעולם!!! וממילא צריך להזדרז לגייר אותו ולהתאים אותו לרוח היהדות בעוד מועד... הוא בכלל לא נכנס להשקפה האם זה נכון או לא... זה לא הנושא!!! כעת הנושא הוא שהעובדה היא שהציבור מתעניין בזה... ואם עצם העיקרון זה דבר הרשות... אז חייבים להזדרז ולהקים מערכת מטפלים רגשיים במגזר החרדי... כי אחרת כולם יתחילו ילכו למטפלים חילונים וזה באמת איום ונורא... שמת לב לשתי הגישות השונות???

עכשיו תגידי לי: יש פה מחלוקת בין שני הרבנים???

אז ככה: על פניו ברור שמבחינה מסוימת יש פה מחלוקת!!! סו"ס בהסתכלות השטחית יש פה רב אחד שלא אוהז מטיפול רגשי ואילו הרב השני כן אוהז מטיפול רגשי... **אבל מי שקצת קולט עניין מבין שיש פה בסה"כ השלמה של שני חלקים...** רב אחד צועק גיוואלד!!! רבותי: הטיפול רגשי הנוכחי הוא טרף!!! והרב השני פשוט עסוק בלתרגם ולגייר ולהתאים אותו אלינו... מתוך הכרת המציאות שהיות ועובדה שהציבור צורך את זה... אין ברירה אלא לבנות

אותו באופן מותאם לרוח היהדות קוראים לזה בשתי מילים: **רצוי!!! ומצוי!!!**

יש רב שמופקד על **הרצוי!!!** ויש רב שמופקד על **המצוי!!!**

עכשיו: אתה מבין לבד שחלוקת התפקידים הזו היא לא רק בין רבנים אלא בעיקר אצל כל אחד מאיתנו... אצל כל אחד מאיתנו יש את הפיצול הזה בינו לבין עצמו...

מצד אחד צריך לשאוף **לרצוי...**

ובמקביל צריך להתאים את זה **למצוי...**

ומעתה:

ניתן להגדיר ולומר שזו בדיוק חלוקת התפקידים בין העבודה של ימים הנוראים ל--- עבודה של חנוכה...

בימים הנוראים אנחנו חותרים להגיע למצב **הרצוי!!!** במשך חודש אלול שלם אני משתדל להתרומם ולהתעלות עד שאני מגיע לשיא מיטבי... **למצב הכי רצוי!!!** למדרגה הכי אידיאלית שאני יכול להיאחז בה...

ואז!!! לאט לאט מתחילה הנחיתה... מתחילים שנה... ואז לאט לאט **הרצוי** מתחיל להתחכך ולהתנגש עם כל מיני **"מצוי"** למיניהם... ו... ועוד רגע אני כבר נשבר ומודיע על כניעה... זהו... **המצוי** הכניע את **הרצוי...**

ואז לפתע מגיע מלאך מושיע בדמות חנוכה!!! כל העבודה של חנוכה זה להתאים את הרצוי עם המצוי!!! העבודה של חנוכה זה **"יפיפיותו של יפת תשכון באהלי שם"!!!** אנחנו עומדים מול יוון שמייצג את יפיפיותו של יפת... וכעת נדרש מאיתנו לתרגם אותו ולהתאים אותו **לאהלו של שם...**

בוא ניקח דוגמא מצויה... יש לי חבר בן עליה שבראש השנה האחרון עמד וקיבל על עצמו: אני לא מכניס מייל לבית שלי!!! קבלה הכי אידיאלית שיכולה להיות... לבי יוצא מקנאה אליו... בקיצור: המצב **הרצוי** ביותר!!!

והנה... הימים הנוראים מאחורינו... סוכות כבר מאחורנו... והתחילה השנה... וכידוע כיום, אדם נשוי שאין לו מייל לפעמים זה פשוט בלתי נסבל... בפרט אם

אתה גר בפריפריה שאין לך מספיק חרדים כמוך שאין להם מייל... כך שיש רשימה ארוכה של דברים שאפשר לקבל אותם או לשלוח רק דרך המייל... וחבר שלי כבר כמעט יוצא מדעתו... עצבני על כולם... הוא כבר עצבני על החרדים שלא דואגים לפתרונות נורמליים למי שאין לו מייל... עצבני על החיים... ו... וכשהוא דיבר איתי הצמדתי אותו לקיר והכרחתי אותו להודות שבין הייתר הוא גם עצבני על היהדות ואולי גם על הרבש"ע... בטח... בגלל שאני חרדי אני כל הזמן תקוע... כל הזמן אני נתקע במבוי סתם... די... נמאס לי... עזוב אותי... אמרתי לו: הנה!!! עכשיו אתה במשבר... בין **הרצוי!!!** ל- **מצוי!!!**

בראש השנה קבלת על עצמך את הקבלה הכי **רצויה** והכי אידיאלית!!! והנה... ברגע שהתחילה השנה **הרצוי** נתקע מול **המצוי**... זהו!!! פנצ'ר... בדיוק בשביל זה יש לנו את חנוכה... העבודה של חנוכה זה "יפת אלוקים ליפת וישכון באהלי שם"! לתרגם בין הרצוי למצוי... אתה עכשיו בחנוכה... אתה החחחחחייב לדאוג שבשכונה שלך יהיה עמדה של מחשבים מפוקחת... אין לך ברירה אלא ללכת לרבנים של העיר ולבקש שמיוזמתם יפתחו עמדה של אפשרות שליחת מיילים נגישה ונקיה ומסוננת שאברכים בני עליה יוכלו להיכנס כל יום ולשלם כמה שקלים ולשלוח מיילים ולעשות מה שהם צריכים... (אגב: יש לי חבר שקנה פקס... זה גם דרך...) **יפת אלוקים ליפת!!!** יש ליפת אפשרויות טכנולוגיות מפותחות... ואנחנו בתור עובדי ה'... הכי נעים והכי מתחשק לנו לכתחילה להתעלם לגמרי מהמושג הזה שנקרא מייל ולא להכיר בקיומו... אבל מה נעשה **שיפת אלוקים ליפת!** ה' מסר בידיים של יפת את הניהול של העולם החומרי וכעת המציאות היא שכמעט כל העולם מתנהל ע"י חיבור לרשת... ולכן אתה מוכרח לדאוג **שיפת אלוקים ליפת- ישכון באהלי שם!!!** אתה חייב להיות ריאלי... ואם אתה רוצה שלא יהיה לך מייל בבית אז אתה חייב לתרגם את יפת אלוקים ליפת. וישכון באהלי שם ע"י עמדת מייל ציבורית ומבוקרת ונגישה ומפוקחת ע"י רבני השכונה.

עכשיו שים לב: המשפטים שלי האלו נשמעים די צורמים... אני מדבר כעת כמעט כמו משכיל... הסגנון שלי די מזכיר את... את כל האלו האלו שמשכנעים אותך לקנות אייפון כי הרי בלאו הכי עוד מעט כולם יצטרכו את זה... נכון

שהנימה שלי כעת מאוד מזכירה את השפראך שלהם...???

אז זהו שיחי ההבדל הקטן!!! שים לב להבדל הקטן שיש ביני לבנים... אותו אחד שמשכנע אותך לקנות אייפון כי... כי עוד מעט זה יהיה לכולם הוא עושה לך את זה כבר עכשיו גרוע **כדי שכבר עכשיו תלך על זה!!!**

ואני עושה לך את זה גרוע. **כדי שכבר עכשיו תהיה חכם למנוע את זה! שמת לב להבדל הקטן???**

יש אחד שהוא **"ריאלי"** והיות ובלאו הכי יום אחד אני ארד ברוחניות... אז בא נרד כבר עכשיו... ויש אחד שהוא **"ריאלי"** והיות ויש לי את כל הסיבות לרדת ברוחניות.

אז בוא **נמנע** את זה כבר עכשיו!!!

זה בדיוק הסיפור של יפת אלוקים ליפת וישכון באהלי שם... אם אתה רואה שה-יפת אלוקים ליפת הולך ודוחק את שם לפינה וכבר לא נותן לו להסתדר בלי האפשרויות המיופיות והמהחדשות שלו... אז כאן יש לנו משימה קדושה לתרגם את יפיפיותו של יפת שתשכון באהלי שם!!! אם תעשה את זה... אז אתה פשוט לוקח את ה**"רצוי"** של ראש השנה... והפכת אותו **למצוי!!!** זה בדיוק העבודה של חנוכה!!! חנוכה זה הפיניש של ימים הנוראים... לקחת את אותו נר חיים שהדלקת בערב יום כיפור וברחת... (כן... לא היה איכפת לך שהוא יכבה... העיקר שלא תדע שהוא נכבה...) אבל עכשיו לא!!! עכשיו תבא בצורה אחראית ותדאג לנר הזה שיהיה לו בית מנורה כדי שלא יכבה ברוחות הסוערות של החורף הבא... **את הנרות חנוכה צריך להדליק על פתח ביתו--- מבחוץ!!!**

לא מספיק שאני מדליק נרות חנוכה... צריך שזה יהיה מותאם **לבחוץ!!!** צריך לקחת אחריות גם שהמ-בחוץ לא יכבה לי את הנרות חנוכה... ובינינו... מי שמדליק נרות חנוכה מבחוץ זה באמת משימה לא פשוטה... כי בחנוכה בדרך כלל קר ויש רוחות חזקות והרבה פעמים יורד גשם בדיוק בשעת ההדלקה ואתה צריך להדליק בחוץ ו... ועוד שזה ידלק!!! **כן... זה בדיוק הקוץ של חנוכה!!!** לא מספיק להדליק נרות מבפנים... צריך שהם יחזיקו מעמד גם מול נתוני ה-- **מבחוץ... שזה לא רק יהיה רצוי... אלא גם מצוי... ממילא עם כל הכבוד לנרות החנוכה המרצדים בתוך ביתי... אם מבחוץ מתחילים לנשוב רוחות עזות של**

קרירות... הטכנולוגיה המתקדמת עושה הכל בשביל לתת לחרדי תחושה של נכה ומוגבל וטבעת החנק רק מתהדקת... אם אתה תשחק ראש קטן ותתעלם מהיפת אלוקים ליפת שדוחק את שם לפינה... לא יעזור לך שתתעלם מזה!!! כי הרוח תנשוב והנרות יום אחד יכבו... (ובכה איגוונא הדין יהיה שכבתה כן זקוק לה כיזה נעשה בפשיעה) יש גבול כמה נרות יכולות להחזיק מעמד מול רוח שאינה מצויה שנושבת... **אתה מוכרח לגלות תושיה** ולא לתר את הבית חנוכיה האיכותי עם המידות המתאימות... אתה מוכרח לייצר דרכים מבוקרות ושמורות איך מחזיקים מעמד מול הרוח הזו שנושבת... כדי שהנרות לא יכבו...

אין ברירה!!! יפת מפתח ומשדרג את העולם... מייפיף את העולם... יש לו הרבה יופי והרבה עוצמה להציע... ואם שם יעצום את העיניים ויסתגר באהלו ויתעלם מקיומו של היופי והעוצמה שיש ליפת להציע... ה' ישמור מה שיקרה... הבן של שם ישב וילמד שם באהלי שם... ואז יום אחד הוא יפתח עיניים גדולות והוא יראה כל מיני דברים יפים שיש ליפת מה להציע לו!!! בטח שיש לו... סו"ס ה' ברא את העולם והעולם הוא יפה... יש לעולם הזה כל מיני דברים נחמדים להציע... והילד היהודי הטהור של שם פתאום יראה שהנוי והכח והעושר והכבוד והחכמה והזקנה והשיבה והבנים והמשחקים והשעשועים והכיף חיים... כל זה יפה... למי?? **רק ליפת זה יפה!!!** ואילו אני... בנו של שם... אני נשארתי מבחוץ...

נו... האם בנו של שם יוכל להחזיק מעמד???

אין ברירה!!! יפיותו של שם מוכרחת לשכון באהלי שם!!! רבי שמעון בן יהודה אומר משום רשב"י: הנוי והכח והעושר והכבוד והחכמה **נאה לצדיקים** ונאה לעולם!!! לא מספיק שהוא יהיה נאה לעולם!!! צריך לדאוג שהוא יהיה נאה גם לצדיקים... כי אם זה יהיה יפה רק לעולם של יפת... וזה לא יהיה יפה גם לצדיקים - אם זה לא ישכון באהלי שם אז שם כבר עכשיו יכול לסגור את אהלי שם... **זה לא יחזיק מעמד!!!** שם מוכרח ללבוש כפפות ומגפיים ולקחת את יפיותו של יפת ולהשכין אותה בצורה מבוקרת באהלי שם!!! אם חבר שלי הבן עליה המופלג הזה... אם הוא ימשיך להסתובב מתוסכל ועצבני על זה שדורשים ממנו לשלוח טפסים דרך המייל... וכל פעם הוא צריך להתחנן לשכנים שיעשו

לו את זה... ולא נעים לו... **אי אפשר ככה להמשיך יותר מידי!!!** יום אחד ימאס לו... ואז אתה יודע מי שיקרה... מישהו אחד יגיד לו שהכל פוליטיקות... ופתאום הוא יקבל את זה... (התסכול שלו יגרום לו לקבל את השטות הזו... תחזור על השתי שורות האחרונות שוב...) או שהילד שלו יתרגל לראות אבא מתוסכל מזה שאנחנו משפחה טהורה שמורה והילד יבטיח לעצמו שבשניה שאני אצא מהבית אני לא אסבול כמו אבא... ואסור שהאסון הזה יקרה לנו!!! לא מגיע ל-שם העונש הזה... אסור לתת ליפת את הנצחון הזה...

לא לחינם מנהג ישראל לשחק בסביבון בחנוכה... הסביבון הוא משחק!!! אבל משחק יהודי!!! יפת גילה לנו שאחד מצרכי הנפש זה שילד חייב לשחק!!! אם לא נזדרז לתרגם את יפיפותו של יפת לאהלי שם... אם לא נייצר ונפתח משחקים וסביבונים משלנו... אז הילד שלנו יפזול למשחקים של יפת... הוא פתאום יתחיל להתעניין בספורט ובתרבות פיתוח הגוף וכו' ואז אתה לא תבין מאיפה זה הגיע לו... אין לנו ברירה... אנחנו חייבים לייצר משחקים משלנו... סביבונים משלנו... **עכשיו שלא תבין:** אם תשאל אותי מה העניין בסביבון... אני אגיד לך שזה ביטול תורה אחד גדול... מי צריך את זה... אף גדול בישראל לא צמח מסביבון... **ואני צודק!!!** אבל אז מה... מי אמר שהסביבון מתחיל מאהלי שם... הוא מתחיל דווקא מיפיפותו של יפת!!! יפת מייצר משחקים והוא מכריח אותנו לייצר במקביל אליו משחקים משלנו... עדיף שיהיה לנו סביבון שיהיה כתוב עליו נס גדול היה פה... משיהיה לנו קרן השור שכתוב עליו אין לכם חלק באלוקי ישראל...

וזה הראש הגדול שנדרש מאיתנו בימי החנוכה!!! לעמוד מול הביטול תורה הזה שנקרא סביבון ולהבין ש... שנכון... זה באמת ביטול תורה... אבל היות ויש לנו עסק עם יפת אלוקים ליפת... אז מבחינה מסוימת הוא מכתוב לנו את הסדר יום... הוא מכריח אותנו לעדכן מחירים... חברי היקר: ראה הוזהרת!!! בחנוכה הזה אתה דואג שבשכונה שלך יהיה איזה דירת חדר עם אפשרות שליחת מייל מבוקרת ומוסכמת ומפוקחת ע"פ רבני השכונה... אם לא תעשה את זה... אל תבא אלי אח"כ בטענות ותגיד לי: אתה כותב כל היום נגד אינטרנט... והרי אי אפשר בלי זה ו... ולכן עכשיו יש לי אייפון רח"ל... ראה הוזהרת!!!

חנוכה הוא השלב של חלופת המשמרות בין בניה של רחל ללאה... חודש תשרי חשוון כסליו שייך לאפרים, מנשה, בנימין... ואילו חודש טבת שייך לשבט דן!!! לאחר שלושה חודשים אצל בניה של רחל שהיא מייצגת את **הרצוי!!!** ויאהב יעקב את רחל... רחל מייצגת את השלימות של עבודת ה' בתורה ובמצוות... הרי בר"ח טבת לפתע צריך ידיד ה' בנימין להעביר את המושכות לא פחות ולא יותר לניגוד הכי גמור שלו- דן!!! בנימין הוא הכי דבוק בה'... הכי שכן של ה'... ידיד ה'... בנימין שתול רק באהלי שם והוא מצידו לא מוכן לסבול מציאות של יפת אלוקים ליפת... אבל באמצע חנוכה פתאום מגיע ר"ח טבת ששייך לשבט דן ובנימין צריך להעביר את המושכות לדן!!! ליהודי **המצוי...** זה שבמשך השנה עומד על הגדר ונאבק מול נחש עלי דרך... זה שכבר כל האנרגיות שלו תפוסות במאבקים הבסיסיים שלא ליפול ברוחניות... בנימין ש"שוכן באהלי שם" צריך להעביר לדן את המושכות מתוך הבנה!!! שלא לכל אחד יש את הלוקסוס הזה להיות ידיד ה' שחופף עליו כל היום!!! לא!!! יש שבט דן שהוא מתגורר אי שם בבשן... והוא מרובה באוכלוסין והוא מאסף לכל המחנות... אם ביחס אליו יפיותו של יפת לא תשכון חלילה באהלי שם... וזה יעמיס עליו פיתויים ופזילות מיותרות שעם קצת מאמץ היית יכול להכניס לו את זה בצורה מבוקרת באהלי שם והיית חוסך ממנו את זה... אז אל תתפלא אם הענן החנוק מידי של אהלי שם פתאום יתחיל לפלוט החוצה כל מיני יהודים ברגעים הקשים... שמזה התחיל חטא פעור... אסור לנו לתת שהענן יפלוט אותם!!! צריך לאפשר גם ליהודי המתמודד את כל מה שרק אפשר לקבל בצורה מבוקרת באהלי שם... אתה מבין לבד שבדורנו בנימין ודן זה לא רק שתי אנשים אלא זה אנחנו בעצמנו... לכל אחד מאיתנו את הבנימין הרצוי שבנו!!! ואת הדן המצוי שבנו!!! את הרגעים של המאסף לכל המחנות שאתה צריך להעמיד דברים על הדין!!! איך למדנו בפסחים: ההוא דאמת דון דיני, ש"מ מדן קאתי... כן... צריך לתת מדף ומגירה גם ל-מה שמותר מותר...

המושג ושמו "משחק"!!! כל הזכויות שמורות לתרבות יוון...

כן... את המושג משחק למדנו מתרבות יוון...

לא!!! שלא תבין: ילד קטן שמשחק באוטו... את המשחק מהסוג הזה הזה לא למדנו מיוון... את זה כל ילד קטן יודע... **אז מה כן???** יוון לימדה אותנו את **הרצינות** של המשחק!!! ס"ס משחק זה מלשון צחוק...

אז זהו!!! שתרבות יוון חידשה שיש מושג של **משחק רציני!!!** משחק כדורגל זה אמנם משחק... אבל משחק מאוד רציני... יש שם כללים מאוד מאוד נוקשים... ואין ויתורים... יש שופטים ויש חוקים... ואי אפשר לעגל פינות... זה משחק מאוד רציני... ומיליונים אנשים מוטרדים ממנו...

נו. אם זה כ"כ רציני. אז למה בכל זאת זה נקרא משחק?

כי אם לא מתאים לך אתה תמיד יכול לפרוש מהמשחק ולהכריז לא עשינו עסק... **לכן זה נחשב משחק!!!**

כלומר: זה רציני לגמרי כמו כל נושא רציני אחר... רק מה?? זה רציני כל זמן שאתה **בתוך המשחק...**

לא בא לך? לא מתאים לך?? תכריז פוס... תכריז שאתה רוצה לפרוש... ושלום!!! לא עשינו עסק!!!

זו ההמצאה שתרבות יוון גילתה לנו!!!

כללים הכי נוקשים... תנאים הכי קשים... תחרויות הכי קשות ומרות... **אה...**
לא בא לך?? קשה לך?? לא מתחשק לך???

אין שום בעיה... לא עשינו עסק... תפרוש ברגע זה... וסיימו את הסיפור... זה המאפיין של משחק! זה כללי המשחק!

מכל מלמדי השכלתי... את החידוש הזה לקחנו מתרבות היוון... תבין: בדרך כלל ביהדות אין מקום למשחקים!!! אין ביהדות הכל שחור לבן!!! תחליט: או חייב או פטור... או איסור או היתר... או צדיק או רשע...

אבל מבית המקדש השני ואילך... ברגע שתרבות יוון התגלתה בעולם... מכאן ואילך התחילה תפיסה חדשה ביהדות!!! כן... גם ביהדות יש כבר מקום לכללי משחק!!! לא הכל מותר ואסור... יש גם... גם מגרש משחקים...

והדוגמאות המוחשיות ביותר זה סדר טהרות זרעים (וגם קדשים)!!! שלושת הסדרים האלו הם בסה"כ חצי משישה סדרי משנה... "זה הכל..." אבל!!! כמה שהם נתחים משמעותיים בתורה... תכל'ס... אם לא מתחשק לך... אתה יכול לדלג עליהם... אתה יכול כל החיים שלך לעבור לצידי הסדרים האלו ולא לפגוש אותם בחיים... **וזה לא סתירה!!!** אתה יכול להמשיך להיות יהודי שמדקדק קלה כבחמורה למרות שאין לך שמץ של מושג בסדר זרעים וטהרות (וגם קצת קדשים... לא לגמרי...).

ולמה??? כי זרעים וטהרות זה כמו חוקי תנועה!!! יש המון המון חוקי תנועה... יש המון תמרורים... ודוחו"ת... וקנסות... ונקודות וטסט ו... ואל תשאל... לא מתאים לך?? לא בא לך?? יותר מידי בשבילך?? אין בעיה!!! תהיה כמוני... אני הולך רגל... כמעט כל חוקי התנועה לא נוגעים אלי... זאת אומרת: חוקי תנועה זה כללי משחק ששייכים למי שרוצה להיכנס למגרש של הכביש... אם לא מתאים לך?? אתה יכול להישאר במדרכה ואף פעם לא תפגוש ולא תדע מה ההבדל בין פס לבן לבין מקווקו...

זה בדיוק הסיפור של סדר זרעים וטהרות!!!

סדר זרעים וטהרות זה מלא מלא תורה ומלא מלא תקנות וגזרות של חז"ל שמיועדים עבור מי שרוצה להיכנס למגרש של יהודי מרומם... **לא בא לך???**
עומס דת בשבילך???

אין בעיה... לא עשינו עסק... אתה לא חייב... המשחק הסתיים ברגע זה!

בגיליון אז נדברו יש מדור שנקרא הלכה בקרוב ממש למעשה... **יש כאלו שמתלוננים על המדור הזה...** מתלוננים שלפעמים יש שם יותר מידי תיאורים על הבעיות וההסתבכויות ההלכתיות שהיו במקדש... וזה נותן דווקא תחושה מייגעת... שאדרבה... זה רק מוריד את החשק ואת הכמיהה לבנין בית המקדש... **ואני מקבל את הטענה הזו!!!** חשוב לי להדגיש שאני מבין שיש מקום

לטענה הזו... סו"ס אני מבין שיש כאלו שבעיות והסתבכויות בהלכה זה... זה מציק להם... אם העסק כזה מסובך ויש כ"כ הרבה בעיות הלכתיות אז עזוב אותי... תן לי להישאר בבית... אין לי כח עכשיו לבית המקדש... **אז זהו שלא!!!**
תרשה לי לעשות לך איזה סוויץ בראש: להבדיל אלפי הבדלות. כשיש משחק כדורגל וכל האוהדים משני הצדדים מגיעים חדורי קרב...

תחשוב רגע: הרי משחק זה סוג של בעיה... הרי בכל משחק כדורגל יש הרבה פלונטרים... הרי אתה מגיע עם המון מתח... אתה מאוד רוצה שהקבוצה שלך תנצח... וממילא אתה גם עומד כל הזמן על קוצים וכל הזמן חושש ומפחד שהקבוצה השנייה תנצח... ו... ואל תשכח שפעם שעברה זה הרי מה שקרה... והיית מאוד עצוב... כל השבוע היית מצוברח מזה... ו... והנה עכשיו שוב פעם משחק... אאאאוף... **מי צריך את המשחקים האלו???** רק בעיות... רק מתח... רק בעיטות... רק הוצאות כספיות... בשביל מה זה טוב?? **נו... תשאל אוהד כדורגל את השאלות האלו... מה הוא יענה לך???** הוי... אתה לא בעניינים... מי שרואה את המשחק כבעיה... זה... זה רק הוכחה עד כמה הוא מחוץ למשחק... מי שמדבר ככה הוא כנראה סתם איזה שכן זקן שמפריע לו הרעש... כי... כי... מי שחי את המשחק... מי שחי לפי כללי המשחק הרי זה כל הקטע... המתח... הריגוש... תאוות הניצוח... האפשרות להפסיד והתקווה לנצח... זה כל העניין... זה כל החוויה של החיים!!! מי שלא מבין את זה... זה רק הוכחה עד כמה הוא מחוץ למשחק... או במילים שלנו "לא בפרשה..."

עד כאן ברור??? **מקווה שברור...** (סו"ס כדורגל זה לא התחום החזק שלנו ב"ה...) אז זהו שבמדור הלכה בקרוב למעשה לפעמים מובאות כל מיני חוויות של הסתבכויות הלכתיות... אם זה גורם לך לעצבים ולחוסר חשק אז ההלו... אתה לא במשחק... **אגב: מותר לך!!!** מותר לך לא להיות במשחק... מותר לך לא לגדל תבואה ופירות ואז לא להצטרך להפריש תרומות ומעשרות... מותר לך גם לברוח לחו"ל ואז לא יהיה לך בעיות עם שמיטה ועם כל מצוות התלויות בארץ... מותר לך להישאר טמא מת מיום היוולדך עד יום מותך ולא עברת שום איסור בידיים... אם אתה מסתבך עם קרבנות אתה פטור מהכל... אתה לא צריך להקריב לא בכור ולא מעשר בהמה ולא כלום... וגם כשיבנה ביהמ"ק... אם קרבן פסח יעשה לך יותר מידי עצבים... תבא אלי... אני יכול לארגן לך פטור של דרך רחוקה... אבל מי

המפסיד הראשון?? **אתה!!! אתה לא במשחק!!!**

כל ההסתבכות עם טומאה וטהרה ועם הקרבנות ועליה לרגל... זה חלק בלתי נפרד מחוויית החיים מול הקב"ה... **לא מתאים לך???** זוז לצד!!! "סורי..." לא עשינו עסק... אני הרגע פוטר אותך... אתה תמיד יכול לעשות פוס באמצע המשחק וללכת הבייתה... אבל ההפסד כולו שלך...

הפסדת את החוויה של החיים!!! הפסדת את הלונה פארק של **"אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין"!!!** בית המקדש היה אתר די ביה יחדון!!! מקום שבו יהודי היה מאותגר בעבודת ה'... יש לפניו אתגרים מלאי סיפוק להתבטא לפני הקב"ה בצורה הכי מרוממת... ואדרבה... דווקא בגלל שיש כ"כ הרבה תנאים נוקשים וכ"כ הרבה פרטים הלכתיים שצריך לעמוד בהם... דווקא זה פותח לך מגרש יותר נרחב להתבטא לפניו יתברך...

סו"ס אנחנו רוצים להתבטא!!! אנחנו רוצים להפגין אהבה... רוצים להכיר טובה לקב"ה... **והרי אנחנו לא יכולים!!!** שהרי אילו פינו מלא שירה כים ולשונונו רינה כהמון גליו ושפתותנו שבח כמרחבי רקיע וכו' וכו'... **אין!!! אין אנחנו מספיקים** להודות ולהלל ולשבח...

אז מה יהיה איתנו? נשאר אסירי תודה כל החיים?? ? נשאר תמיד אסורים במאסרי התודה בנהמא דכיסופא... שאנחנו לא יכולים להודות לה'?? ? אז הנה... בשביל זה ה' פתח לנו **אתר מיוחד!!!** אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין... יש מקום מסוים שבו הקב"ה מאפשר לנו להיפתח... להופיע לפניו... להשתחרר ולפרוק את מאסרי התודה שיש לנו כלפיו... **ואיך???** כאן הוא יתברך מאתגר אותנו בקרבנות **שהוא** מזמין אותם! ובסדר קדשים וטהרות וזרעים שהוא יתברך מכותיב מה **הוא בדיוק רוצה...** וזה תובעני... וטוב שזה תובעני... **בדיוק בשביל זה באתי לפה...**

אני רוצה את האתגר!!! אני רוצה לשלם את ה"תקציב" התובעני הזה... **לא בא לך???** **אתה אדיש???** אתה מצידך לא רואה צורך להתבטא לפניו יתברך?? ? בבקשה... הדלת פתוחה... מי שרוצה לצאת אף אחד לא מפריע לו... (אם כבר לא יתנו לך להיכנס... אבל לצאת?? ? בבקשה...)

אני רוצה שתבין: עד תקופת היוונים הייתה עדיין נבואה... כשהייתה נבואה מי שהיה מגיע למקדש היה ממריא שם למושכלות ותענוגות רוחניים של "הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה..." בקיצור: בבית ראשון היו מושגים של עונג עילאי של התפשטות הגשמיות והתגברות כח השכלי ש... שאין לנו שמץ של השגה בזה... (הגר"א העיד שאין לו שמץ של השגה בסנדלר פשוט שהיה בבית ראשון) **עד כאן בית ראשון!!!**

אבל בבית שני הסיפור הזה נגמר!!! זהו!!! אתה כבר לא רואה מלאכים ולא מחבק את הקירות... אין לך כבר את הכיסופים הנוראים ואת כלות הנפש שהיו לך בבית ראשון... (וזו הסיבה שבחנכות בית שני הדור הצעיר שמחו מאוד... אבל הזקנים בכו בכי כזה נורא שהדהד למרחקים... בגלל שהם חיפשו את כלות הנפש ואת ההשגות הנוראות שהיו להם בבית ראשון... ו... ואין!!!) אז זהו!!! בבית שני אתה עלול להגיע לבית המקדש ולהרגיש כמו בלוק ולהתחיל לריב עם חבר שלך כמו בביהכ"ס... נו... אז מה בכל זאת נשאר לי בבית שני?? בבית שני זה עניין שלך נטו!!! אתה תחליט אם אתה רוצה להכניס את עצמך למשחק או לא... אתה יכול לחבר את עצמך לבית המקדש... ולהיטהר במשך שבעה ימים... ולשמור את עצמך מכל כשלון בהלכות תרו"מ... ואז להגיע לבית המקדש מרוגש עד עמקי נשמתך שהנה "בערתי הקודש מן הבית..." ובאותה מידה יכולה להגיע לאותו מקדש מרים בת בילגה כולה עצבנית ולהקיש בסנדלה על המזבח ולהתלונן: לוקוס לוקוס עד מתי אתה מכלה ממונם של ישראל...

אתה יודע מה ההבדל בין אותו יהודי למרים בת בלגה???

שום הבדל!!! זה בדיוק כמו קבוצת כדורגל שניצחה במשחק ויש כעת עשרת אלפים איש ששואגים גגגול אדיר ותרועות שמחה... ויש שם בדיוק איזה שכן (דווקא לא דתי) שמשום מה הוא החליט לא להתעניין בספורט ו... ו... והשאגות האלו רק מפריעות לו להירדם בלילה...

העשרת אלפים האנשים האלו והשכן הזה... לשניהם יש אותו רקע!!! רק אותם עשרת אלפים איש החליטו להתעניין במשחק... ואילו השכן הזה החליט לא להתעניין בזה... עכשיו: בינינו... אם השכן החילוני הזה היה מתייעץ איתי... הייתי ממליץ לו כן להתעניין בספורט... סו"ס אתה כבר בלאו הכי גר כ"כ קרוב למגרש... אתה כבר בלאו הכי שומע את כל הצעקות... **לפחות שזה לא יציק לך...**

שלא תצטרך להיות כמו מרים בת בילגה שכל היום מתוסכלת שהמזבח מכלה את ממונה... **וזה בדיוק מה שמומלץ לנו!!!** אתה כבר יהודי... אתה כבר נקרא חרדי... אז בא!!! תכנס למגרש... תכנס לריגוש... תכנס את עצמך לחרדה המתוקה של **"להיות חרדים להתקרב אליו מאהבה"!!!** (רש"י דברים ה' כ"ד) תכנס לאקשן של דקדוק הלכה... כן... תהיה בקטע... אל תהיה עסוק בלפתור בעיות... אדרבה... תהיה עסוק בלייצר ריגושים...

עכשיו: שלא תבין לא נכון: אם יום אחד אני אצטרך להיות רב, ידרש ממני להקל כמה שיותר על צאן מרעיתי... ולרעות אותם בנחת וכמה שפחות להחמיר עליהם... אבל כל זמן שאני לא רב!!! כל זמן שזה עניין אישי שלי... אז אדרבה... אני מחפש להחמיר!!! אני רוצה להתבטא... אני רוצה להחמיר בכל החומרות שרק אפשר בשנת השמיטה... ולא בגלל שאני פרומער... אלא בגלל שאני בקטע!!! לגמרי בקטע!!! אתה יודע מה??? לצורך העניין בא נחליט שאני אחד מתלמידי הבעש"ט הק', או אחד מתלמידי הגר"א... שזכיתי למה שרבותי **לא זכו!!!** הבעש"ט והגר"א כ"כ רצו להגיע לא"י ולא זכו... ואני כן זכיתי... אז כשסו"ס לאחר כ"כ הרבה טלטולי דרך... סו"ס האניה שלי עגנה בנמל חיפה... כעת אני מתרפק על כל חומרה נוספת בחזו"א בהלכות תרומות ומעשרות... אני כוסף ומשתוקק לשנת השמיטה שהבעש"ט והגר"א מקנאים בי שאני זוכה לה!!! ואם אתה מזועזע מדברי הבלע שלי... איך אני מעיז לפעור פי ולהגיד שהבעש"ט והגר"א מקנאים בי... אז אני אהיה עוד יותר חוצפן... ואני אוסיף... אתה יודע מי עוד מקנא ביי???

משה רבינו רעיא מהימנא!!! שהוא אומר בפירוש שהוא מקנא בי שאני זכיתי להיכנס לארץ והוא לא... אז מה נותר לי אם לא להתנפל ולהתרפק על כל סעיף קטן בדרך אמונה... להסתבך עם ה"יותר מאחד ממאה..." לא רוצה לסמוך על הברד"ץ... לא בא לי... רוצה דווקא לעשר לבד!!! יש לך בעיה עם זה... תבין: **אני בקטע!!! אני במשחק...** אתה לא רוצה?? רוצה לצאת מהמשחק?? צא מהמשחק... אף אחד לא מחפש להציק לך... נסדר לך את החיים...

מתי נבין שזו הגישה???

טייס לא מהסס לנחות כי תמיד ניתן להמריא שוב...

במאמר הקודם נכתב על חביבות המצוות... שאנחנו דווקא מחפשים עוד ועוד אתגרים במצוות. אנחנו בעניין וכו' וכו'...

בקיצור: במאמר הקודם נכנסתי לאורות... והסברתי כמה זה גישמאק להעמיס כמה שיותר בעבודת ה'... עם כל התובענות המתגרת שבזה... עד כאן מה שנכתב במאמר הקודם!!! כעת ברשותך... אני רוצה להפוך את הקערה על פיה... ולהציג את הצד השני של המטבע...

אפתח בדוגמא: לפני עשר שנים כשהייתי בחור... היתה תקופה שעשיתי שטייגן גדול בעבודת התפילה... עסקתי ועמלתי בזה והתעליתי בזה והגעתי באמת לפסגות גבוהות בעבודת התפילה וזה כמובן הגיע לידי ביטוי מעשי **בתפילות ארוכות!!!** שאם פעם הייתי מתפלל שמו"ע שבע דקות... פתאום קבלתי חשק והתלהבות ומתיקות הרבה יותר גדולה. והתפילה התארכה **לעשרים דקות!!!** ומדובר היה בחיזוק אמיתי!!! חיזוק משמעותי שתפס!!! לא איזה מבצע חד פעמי... זה לא היה כמו עוד איזה מבצע חד פעמי שהולכים על כל הקופה ואח"כ יורדים מזה לגמרי... מדובר היה בחריש אמיתי ותקופה ממושכת שבאמת הגעתי לשיעור קומה חדש ויותר מרומם בעבודת התפילה.

עכשיו!!! אחרי חצי שנה של פסגות כאלו מרוממות בתפילה... כצפוי... לאט לאט ההתלהבות התחילה קצת לרדת... וכאן חשוב לי להדגיש: שההתלהבות ירדה לא בגלל שירדתי מזה!!! ולא בגלל שירדתי ברוחניות!!! **לא!!! לא!!! חשוב לי להדגיש שלא!!!** ההתלהבות ירדה בגלל שפשוט המשכתי... המשכתי להתעלות בעבודת ה' בעוד כמה תחומים אחרים... וכעת נניח תפסתי חיזוק חדש בהתמדה בלימוד או בעבודת המוסר... מטבע הדברים מוקד ההתעניינות עבר גם (לכה"פ גם) לתחומים אחרים בעבודת ה'. וכתוצאה מזה ההתלהבות בתפילה נהייתה קצת פחות. **וכאן מתחיל הסיפור המוכר והעצוב שעד היום לא לגמרי סיימתי איתו!!!** הסיפור הוא שהיות וכבר חצי שנה התרגלתי לסטנדרט רוחני תובני של תפילת שמו"ע שאורכת לי עשרים דקות!!! **אז זה הסטנדרט**

שלי!!! זו הרמה הרוחנית שלי!!! כאן אני אוחז!!! דא עקא!!! שהיות וההתלהבות כעת קצת דעכה... הרי לפי מינון ההתלהבות הנוכחית שיש לי כעת... התפילה כבר לא אמורה לארוך לי עשרים דקות... אלא רק עשר דקות... **דא עקא!!! שאני כבר לא מסוגל לרדת** מהסטנדרט הרוחני שאני אוחז בו!!! אני לא מסוגל פתאום לקצר את התפילה בחצי... לא... לא מסוגל... אני רואה את זה כ... כפשיטת רגל... **מה... זהו?? ירדתי מזה???**

ואני רוצה שתביין: אם זה היה סתם איזה חיזוק צדדי שקבלתי ע"ע... טרנד כזה שהיה ועבר... אז נו... לא קרה כלום... אבל כאן מדובר בעליית מדרגה רוחנית **אמיתית** שהגעתי אליה!!! אני באמת אוחז שם!!! זה באמת המושגים החדשים שיש לי כעת ברוחניות! זה באמת הסטנדרט הרוחני שלי!!! **ופתאום לחתוך את זה ? ! ?** אני מרגיש כאילו אני קצת... קצת יורד מהדרך... אתה מבין אותי?? אני לא יודע אם אתה לגמרי מבין את **עוצמת** התחושה הזו... **אז רק בתור המחשה:** אני הליטאי... ואצל הליטאים אין שום בעיה לגדל זקן צמוד... יש לי חברים בגילי שיש להם זקן צמוד ואף אחד לא רואה בזה בעיה... לעומת זאת אני במקרה כן מגדל זקן ולא צמוד. **עכשיו:** תאר לעצמך שיום בהיר אני מגיע לספר ומודיע לו: תחתוך את הזקן לחצי התורן... צמוד!!! **תגיד לי: בינינו... איך זה יראה???** זה יראה רע מאוד!!! ואפילו מחשיד... החברים שלי עם הזקן הצמוד שלהם יתלחשו מאחורי הגב שלי. מה קרה לאדון אז נדברו? הוא קצת זז שמאלה? קצת ירד מהדרך?? נכון?? **למה הם ככה יחשבו...???** הרי אתם בעצמכם מגולחים... אז מה אתם מתרגשים ממני??

כי זה לא קשור... **זה הסטנדרט שלי!!!** היות והסטנדרט שלי זה זקן באורך 15 ס"מ... אם אני פתאום חותך את זה בדרמטיות... יש פה איזה הכרזה של... של ירידה מהדרך... **ושוב: זה נטו רגשות...** אתה יכול להתווכח עד מחר ולטעון שזה סתם דמיונות וזה לא נכון... ואני אסכים איתך **אבל תסכים איתי שזו התחושה!!! וזו תחושה חזקה!!!**

אז תחשוב שזה בדיוק מה שעובר על בן עליה מרומם שהתרגל במשך חצי שנה להתפלל חצי שעה שמו"ע בהתלהבות עצומה... ופתאום זה "עבר לו..." אז זהו?? סיימנו?? חותכים... מורידים מחצי שעה לעשר דקות...

אתה קולט שזו הרגשה קשה בדיוק כמו שאני אוריד את הזקן???

אז זהו!!! שכמו שאת הזקן "עדיין" לא העזתי להוריד לחצי התורן!!! ככה את התפילת שמו"ע שלי ארך לי המון המון זמן עד שהעזתי לקצר!!! עכשיו: תנסה להיכנס לראש שלי... פעם!!! לפני עשר שנים הייתי במדרגה מאוד גבוהה בתפילה שאני מסוגל להתפלל חצי שעה שמו"ע במתיקות ולא לשים לב שהזמן עובר... ומאז קרו הרבה דברים טובים אחרים... שכתוצאה מהם ההתלהבות דעכה וכעת **אני לא צריך** חצי שעה שמו"ע... **אין לי מה לעשות** עם חצי שעה שמו"ע... ותחשוב שאני **לא מסוגל לרדת מהעץ הזה!!!** תחשוב מה קורה לבן אדם שהוא מצידו מתפלל עכשיו שמו"ע כמו כולם... שמונה עד עשר דקות... אבל יש לו איזשהו מחסום רגשי שהוא חחייב למרוח ולמתוח את התפילה חצי שעה. תכנס לתחושות של כזה בן עליה... תנסה לחשוב מה עובר עליו כשהוא מגיע לתפילת מעריב... **רוצה לשמוע הגדרה במילה אחת???** **קוראים לזה: אאאאאאאאאא... זו ההגדרה!!!** עוד פעם הגיע המעריב המתיש הזה שאני הולך לחלום בו עשרים דקות... עוד פעם הגיע השמו"ע הזה שאני הולך להתנדנד ולהתנדנד ולהשתעמם בו חצי שעה... והכי הכי: עוד פעם הגיע השמו"ע הזה שאני מצפה ותובע מעצמי להתלהב ולהתרגש ולכוין כמו שהיה פעם... ואני לא מגיע לזה...

קוראים לזה אאאאאא אחד גדול!!! התפילה נהפכת להיות דבר מעצבן!!! **ואתה יודע מה ה"תסמינים" הכי מובהקים לתופעה הזו???** שאתה פתאום שם לב שיש לך נטיה לדחות את המעריב לשעה הכי מאוחרת בערב או... או... או את השחרית לשעה ___ איקס בבוקר... (בטח!!! נקוט האי כלל בידך: דברים מעצבנים דוחים לרגע האחרון... אז כמובן שאל תשכח שאני כעת בעיצומו של ניתוח לב פתוח... כי... כי ס"ס הנימוק הרשמי למה אני מתפלל מאוחר זה כי כמובן "אין לי מוּיחין..." ומאוד מעניין שכל יום מחדש רק ברבע השעה האחרונה שלפני חצות היום והלילה רק אז המוּיחין נכנסים ב"כלים" נו... באמת... על מי אנחנו בדייק "עובדים"?? הגיע הזמן לבדוק האם זה לא תסמין מובהק של דחיה של דבר קשה לרגע האחרון!!! כן... דווקא בגלל שאני כזה עוייבד. ואני תובע מעצמי עבויידה שאני לא אוּחז בה... זה נהיה אצלי גוש שחור שדוחים אותו כמה שאפשר) התוצאה העגומה היא: שדווקא אני, שכן הגעתי לאיזשהו אחיזה מרוממת בתפילה יותר מחברים שלי... דווקא בגלל זה... היות ואני לא יכול לרדת מהעץ הזה... אז אני **במו ידי משניא על עצמי את התפילה!!!** חבר שלי הספונטי והעממי כבר אוהב את ימי החנוכה יותר ממני... כי הוא

שיהיה בריא... אף פעם לא עשה עסק... הוא הגיע למנורה. הכין את הפתילות בלי להסתבך... שפך שמן... בירך בכוונה... קצת בקול... קצת התרגש... הדליק. ההדלקה שלו עשתה מצווה... שר מעוז צור... אמר כמה מזמורים... אכל שלוש סופגניות וספיג' אחד והלך לדרכו שמח וטוב לב... שנה הבאה... כשחבר שלי שוב מגיע לחג החנוכה... יש לו רגשות נורמליים לחנוכה... **אבל אני???**

היות ולפני 12 שנים הייתי יושב **שעה וחצי** מול הנרות ומייחד יחודים (ואז באמת אחזתי שם...) אז גם אח"כ שאני כבר פחות אוחז שם... ואני כעת עושה שטייגן בעוד כמה תחומים אחרים בעבודת ה'. אבל ברגע שאני רק רואה את החנוכה שלי... אני כבר יודע מראש שהסטנדרט הרוחני שלי מכריח אותי לשבת פה לא פחות משעה וחצי ועוד להיות באאורות... **ואני כעת לא אוחז שם!!! לא!!! לא אוחז שם!** מה הפלא שרק מגיע ערב חנוכה... אני מרגיש תעוקה ונהיה עצבני... ומשני הכיוונים... גם עצבני מעצם הידיעה שאני אמור להכין את הפתילות ולקרצף את הכוסיות במשך חצי שעה וגם לשבת פה יותר משעה מול הנרות... וזה לא בשבילי... (ואני כמובן לא מוכן להודות בזה... אתה מבין לבד שאני כעת מגלה לך סודות שאני לא מגלה אפילו לעצמי) וגם אחרי שאני כבר עושה את זה... אני רק נהיה מאוכזב מעצמי... כי... כי תכל'ס ציפיתי מעצמי להיות באורות (כאשר היה "בימים ההם" שאחזתי שם תרתי משמע...) וזה בכלל לא בכיוון...

מה הפלא שלמרבה האבסורד דווקא העוייבד ה' שכ"כ הרבה השקיע בחביבות מצות הדלקת נרות החנוכה עלול לפתח את הריאקציה הכי גרועה והכי הכי רחוקה מלחבב את המצווה החביבה עד מאוד...

אתה מבין לבד שהדוגמאות שהבאתי כעת הם ממש מדגמיות... כל עובד ה' פוגש את זה בסיטואציות שלו... יש אחד שפעם הוא היה מתמיד עצום... הוא עשה שטייגן גדול בהתמדה והוא הגיע באמת לפסגות של התמדה ושקיעות בלימוד... עכשיו: מאיזה סיבה שלא תהיה הוא לא אוחז בהתמדה של פעם!!! אותו אחד עלול למצא את עצמו מאוכזב מעצמו **על בסיס קבע!!!** הוא ישב וילמד שלוש שעות בהתמדה עצומה ויצא משם חסר סיפוק לחלוטין... **למה???** כי לפני שמונה שנים... אי שם בתקופה הכי מרוממת שאחזתי בה... הגעתי לסטנדרט של שש שעות לימוד ללא הפסקה!!! ומאז זהו!!! נכנס לי לתוכנה

שזה הסטנדרט הרוחני שלי!!! שם אני מעמיד את עצמי!!! ואם היום אני לומד רק שלוש שעות... **אז אני אכזבה מהלכת!!!** ו... ו... ואז מה קורה??? אחד מהשתים: או שהוא מכריח את עצמו בכח להיאחז בסטנדרטים שהיו לו פעם... שהמשמעות הנוראה היא שכל שעה נוספת שהוא לא אמור כעת לשבת מול הגמ'... **והסיבה היחידה שהוא כן יושב** זה רק בגלל שהוא לא יכול לרדת מהעץ... המשמעות היא שבכל שעה כזו הוא במו ידיו משניא על עצמו את התורה הקדושה... **והאפשרות השניה** היא שבסוף הוא כן ירד מהעץ והוא כבר לא יתמיד כמו פעם... אבל הוא כל הזמן ירגיש אכזבה וחוסר מיצוי... שהוא לא עומד בסטנדרטים שהוא אמור לעמוד בהם... ואני כבר לא יודע מה יותר גרוע...

וזה אסון!!! אסור שזה יקרה לנו!!! בנפשנו הדבר!!!

אין לך מושג כמה בני עליה מרוממים עלולים להיות תקועים בקונפליקט הזה... ואפשר לסחוב את זה שנים ע"ג שנים... ואני מדבר מניסיון אישי... שהוא גם די טרי... לפני לא הרבה זמן רק קלטתי את הבעיה שלי...

אני אנקוט בעוד דוגמא אחת ואחרונה: **הלל!!!** גם האנשים הכי יבשים בתפילה... כשמגיע ר"ח או חג ואומרים הלל... הם נכנסים לאיזושהי התלהבות מסוימת... אבל שמתי לב שאצלי זה בדיוק הפוך... רק מגיע הלל... אני מרגיש מין גוש שחור מבפנים... סוג של משהו מלחיץ... שכאילו יש עלי כעת משקולות כבדים שאני לא יודע איך להתפטור מהם... **ולמה??? כי שוב:** בימים הכי טובים שלי הגעתי להתלהבות כזו גדולה בהלל... שהייתי אומר הלל מאוד מאוד באריכות... בניגון... ובחיות והתלהבות... ש... שבשביל לעשות את זה גם היום אני צריך המון המון אנרגיות שאין לי אותם עכשיו!!! כי עכשיו אני ב"ה עושה שטייגן בעוד תחומים בעבודת ה'... אבל אם אני לא מקבל את הנתון הזה ואני כן ממשיך לתבוע מעצמי להמשיך בסטנדרטים של פעם... אז אני מושך את ההלל בכח... מורח את המילים ומנסה בכח להתרגש ולהתלהב כשאני לא שם... וממילא הכל נהיה כזה מעייף ומאכזב ונמרח ו... ודי... גם הכרחתי את עצמי להיות באורות... וגם בסוף לא הצלחתי... אני משתמש בכל מיני דוגמאות כדי שמי שזה נוגע אליו יצליח לקשר את זה לסיטואציה שלו... (מי שמבין על מה אני מדבר... מבין הכי טוב... ומי שלא מבין... כנראה שזה לא נוגע אלי... אז אין צורך לפתוח שוטנשטיין

להבין על מה אני מדבר...).

עכשיו: איש בשורה אני!!! ברגע שקלטתי את הנקודה הזו... אז באמת חתכתי!!! את הזקן אמנם לא חתכתי... אבל את ההלל קיצרתי... וגם את הנענועים שפעם היו אורכים לי שעה... גם אותם צמצמתי למינימום כמו ככולם... ובהתחלה ארך לי זמן לבלוע את הגלולה שהסטנדרטים שלי השתנו... היה לי קשה לעכל שאני מדליק נרות החנוכה עם "הדלקה עושה מצוה" פלוס מעוז צור... פלוס סופגניה וכמה בקשות פרטיות ושלוש!!! אחר אחרי שלוש שנים של שיקום יחסים מול החנוכה שלי... אני מוכרח לציין שהשנה הוצאתי את החנוכה ואני פתאום מרגיש שהיא כבר לא מאיימת עלי! אני כבר לא מרגיש את התעוקה שהייתה לי עד כה מהשעה וחצי מול הנרות... זה בסיידר!!! אני כבר יודע שגם הדלקה עושה מצוה... אוהו... עכשיו לאט לאט אני מעיז להתקרב שוב לחנוכה... ואם בהדלקה הקרובה אני פתאום אתרגש... ויתחשק לי להתבטא ובטעות יצא לי להיות 40 דקות מול הנרות... אין בעיה!!! זכותי!!! אבל למחרת??? בהדלקה של היום השני??? פרנציפ לא!!! מה... בגלל שאתמול היתה לי התרגשות ולכן נשארתי פה שעה... לכן היום שאני עיף אני צריך להכריח את עצמי לעשות משהו שאני לא אוהב בו???

בקיצור: מה אני בא לומר??? שאם במאמר הקודם נכנסתי לאורות ודברתי שאנחנו מחפשים להחמיר ולהתבטא מול הנרות ומול עבודת ה'... **אז הנה!!!**
כעת הבאתי לך את הקונטרה!!! זה לא תמיד חכמה!!!

זה לא תמיד חכמה להעמיס משהו שאנחנו לא תמיד אוהזים בו... ממילא היום... כשאני רואה בחור בן עליה שבאמת רואים עליו שהוא עולה ומתעלה ומגיע לפסגות רוחניות... כשאני רואה אותו מתחיל להאריך בשמו"ע מתוך מתיקות וגישמאק... מצד אחד מרנין ומרגש לראות כזה בן עליה... מצד שני אני נאנח!!! כי אני מכיר מידי טוב את ההמשך מניסיון אישי... **אני מיד שואל את עצמי: כשההתלהבות תרד וכבר לא יהיה לו כ"כ סיבה להאריך בשמו"ע... האם הוא ידע גם לנחות נחיתה רכה???** או שבעוד חמש שנים כשאני אגיע לכאן... אני אראה אותו באותו מקום גורר את עצמו באחד עשרה בלילה לתפילת מעריב ומתנדנד חצי שעה ככה בעייפות כ... כי איך אפשר לרדת מהעץ???

אני כבר

עכשיו מרחם עליו!!! נו... אז תכל'ס... מה אני רוצה עכשיו???

שמהיום אם יש לך התלהבות בתפילה... אל תתלהב...???. אל תתפלל ארוך...???. תדכא את ההתלהבות הזו...???. תקפיא אותה...???. **חס ושלום!!!**
אדרבה ואדרבה...

אם יש לך מתיקות ועריבות ואתה נמצא בתקופה מיוחדת של שדה תעופה ואתה מטפס לאויר פסגות... תן לזה... שחרר גז... תנסוק... תטפס... תגיע לזה!!! תאפשר לעצמך להגיע הכי גבוה שאפשר... (כמובן כל דבר בשיקול דעת... בלי שגעונות) אבל תמיד תזכור שאני כעת במצב טיסה!!! אני כעת אויר!!! והיות ומה שאני עושה כעת זה מעבר לנורמה ורחוק מאוד מעיקר הדין... אז צריך לקחת בחשבון שהמטוס יום אחד ינחת!!! ואסור שזה יהיה נחיתה אונס!!! אף טייס לא מחפש לגור באויר!!! הוא כן רוצה להמריא... הוא כן רוצה לטוס באויר... אבל הוא רוצה גם לנחות טוב. ולדעת לנחות נחיתה זו הההמשימה של טייס טוב...

דא עקא!!! שבמשפטים שלי האלו יש משהו מאוד שובר ומדכא... כי... כי
אני עכשיו המראתי למדרגה מאוד גבוהה... רק עכשיו גיליתי את האור הגדול... את האור של התפילה. של ההתמדה... של קרבת אלוקים... הדבר שכעת הכי מטריד אותי זה איך אני נשאר פה לנצח!!! לא רוצה לזוז מפה... לא רוצה לחשוב על אפשרות שאני יורד מזה... ואז מגיע אדון אז נדברו עם טיל נגד מטוסים ומחפש לקרקע אותי... **אין לך עוול יותר גדול מזה!!!** (ואני יודע!!!) ושלא תגיד שלא אמרתי!!! יהיו בחורים עוייבים שיקחו את הקונטרס הזה בחמת זעם ויזרקו אותו לשיירותים... והם אפילו לא ידעו שכתבתי את זה מראש... כי הם יעשו את זה עוד הרבה לפני שהם יגיעו לשיורות האלו...
אז זהו שלא!!! וכאן יש נקודה מאוד מאוד עמוקה שצריך להבין אותה:

אם אתה כעת בתקופה מרוממת וטפסת לאיזושהי מדרגה מרוממת שאתה כעת אוחז בה... ואתה יושב בה טוב ומתמקם בה וזה תופס... אז זהו!!! זה קיים!!! זה קרה!!! זו עובדה!!! יש פה נכסי דלא ניידים!!! אתה כעת תוקע פה דגל של כיבוש ואתה מכריז שזו המדרגה שלך...

עכשיו... זה לא סתירה שיהיה לך נחיתה... וגם כשתנחת מזה... ותורד מזה ויגיעו ימים שאתה תרגיש שאתה לא אוחז שם... זה לא סתירה שזה קיים!!! אתה תמיד לחזור לשם... כי זה נכס שקנית אותו... זו פסגה שאתה כבר אוחז

בה... אז בסיידר... לא תמיד צריך להיות שם... זה כמו אמריקאי שקנה דירה בישראל ואז הוא רגוע לחזור לארה"ב... למה??? נכון שחזרתי לארה"ב... אבל שמתי רגל בארץ!!! אני תמיד יכול לעלות על מטוס ולהגיע לבית שלי בארץ... וזו תחושה מאוד נכונה ומובנת... ממילא!!! הפחד מהנחיתה הוא לא נכון... זה לא שאם אתה נוחת אז לא עשינו עסק... ירדנו מזה... זה לא שאם אני הפסקתי להתפלל חצי שעה זה אומר שזהו... אני כבר לא מחבר ספר "אהבתי..." לא!!! חלילה!!! הנכס הזה קיים אצלי... המפתחות בידיים שלי ולפי הצורך... אני תמיד יכול לחמם מנועים לכיוון הזה ולהגיע לשם... **טייס לא מפחד לנחות!!! כי הוא יודע שהוא תמיד יכול שוב להמריא!!!**

אתה יודע איזה טייס לא יכול להמריא??? מי שלא יודע לנחות... מי שלא יודע לנחות... מה הוא עושה??? הוא משייט לו בשמים עד שנגמר המנוע... ואז הוא מתרסק... ואז באמת אין לו אפשרות להמריא... וזה בדיוק מה שקרה לי ואסור שיקרה שוב!!! גם כשמטפסים למדרגות... צריך להתלמד לרדת מהם כשצריך... מתוך ידיעה שזה לא בורח לי!!! אני תמיד יכול שוב להמריא לשם... אבל למען ה'... אל תתעקש להישאר באויר!!! אתה סתם שורף מנוע יקר ואז באמת לא תוכל יותר להמריא... כי לא יהיה את מי... אנא: שמור קשר עין עם הנפש שלך!!! קח את המאמר הזה לתשומת לבך... הוא בנפשנו!!! כמובן למבינים בלבד...

הלכה (בקרוּב ממש) למעשה

מיהו האדמו"ר שזוכה בהדלקה המרכזית בבית המקדש...???

השנה זכינו בזכייה מיוחדת... אנחנו נזכה השנה להיות בחנוכה בבית המקדש... בדרך כלל זה לא קורה... כמה שחנוכה קשור ישירות לעבודת בית המקדש... סו"ס בחג הסוכות אנחנו **מחויבים** להיות בבית המקדש... לכן בדרך כלל אנחנו כבר בסוכות נמצאים כל החג במקדש ואילו את חנוכה אנחנו כבר עושים הרחק בבית... **אבל השנה נס גדול היה פה בשכונתנו...** אחד מחשובי הישוב שלנו שכב מורדם ומונשם במשך כמה שבועות ואנחנו חבריו הקרובים... מאוד דאגנו והתפללנו עליו ימים ולילות... ואז החלטנו בינינו לבין עצמנו שאם מעוז צורי ישועתי יראנו פלאות... הרי **תכון בית תפילתי ושם!!! שם תודה נזבח...** שם לבית המקדש אנו נעלה כל בני החבורה ונקריב תודה לה'... אבל לא סתם נעלה... אלא **א"ז** אגמור בשיר מזמור!!! אנחנו נעלה **בא"ז!!!** באותם שמונה ימי החנוכה שגומרים בהם את ההלל והחליל מכה לפני המזבח... וזה היה בהחלט קבלה לא שגרתית... כי לעזוב את המעטן של הזיתים לפני שגמרנו לגמרי את כל הבידוד... וסתם ככה... באמצע החורף והבוץ והקור לקום ולעלות לבית המקדש זה היה כרוך במבצע לא פשוט... אבל החלטנו... ואכן תוך יממה אחת פתאום נהייתה הטבה משמעותית, החולה פקח את עיניו והתחיל להתאושש... הרינה עברה במחנה והילדים יצאו לרחובות והתחילו לרקוד... **נעלה נעלה נעלה לבית המקדש!!!** התחלנו לגייס את הכספים לשבעה כבשים תודה... ולעשות את הערכה מי ומי ההולכים...

בקיצור: כל הכפר על הרגלים... כולנו עולים לבית המקדש... ככל הנראה ביומיים הראשונים של חנוכה יתכן שעוד נהיה בדרכים... יהיה לנו דין של אכסנאי במקרה הטוב ונשתתף בפרוטה... ואם גם את זה לא יהיה לנו... אז לכה"פ נזכה לברך ברכת הרואה... והנה!!! עלינו והגענו אנשים נשים וטף יחד עם החולה ש"בריך רחמנא דיהבך ניהלן ולא יהבך לעפרא..." וירוממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו... צריך שיהיה מנין אנשים ותרי מנייהו רבנן- שני

תלמידי חכמים (יורוממוהו בקהל עם- עשרה, ובמושב זקנים יהללוהו- מיעוט רבים שנים, שני ת"ח) והיות ואנחנו משבט זבולון אז זכינו להביא איתנו שנים מגדולי הסנהדרין משבט יששכר שאנחנו זוכים במשך השנים להיות שותפים שלהם... והנה התקיים בנו המקרא שנאמר (גבי יששכר וזבולון) עמים הר (המוריה) יקראו שם יזבחו זבחי צדק... ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה...

ב"ה הזדרזנו והספקנו להגיע ביום השני דחנוכה אחרי צהרים... זה יצא טוב!!! כי ביום **השני** זה בדיוק הנשיא של שבט יששכר... ועוד שעות ספורות מתקדש עלינו ליל ג' דחנוכה ואז זה הנשיא של זבולון... **שני קרבנות הנשיאים האלו מאוד נוגעים אלינו אישית!!!** וב"ה אנחנו פה... המשפחות התמקמו... כל אחת באכסניה שלה... היות ואנחנו אכסנאים ומשתתפים בפרוטה... אז אנחנו לא צריכים להדליק את הנרות חנוכה שלנו... ויש לנו את הפריבילגיה ללכת ישירות לבית המקדש ולהשתתף בהדלקת נרות החנוכה של בית המקדש!!!

אבל אל תשכח... סו"ס חנוכה היום... ואם יש בבית המקדש משהו שהוא יותר חשוב מהדלקת נרות חנוכה... תנחש מה זה??? תן ניחוש... **הדלקת נרות המנורה!!!** סו"ס יש איזשהו קשר "מסוים" בין נרות חנוכה לנרות המנורה...

אז ב"ה ברגע האחרון הספקנו את זה... אמנם את תמיד של בין הערביים וקטורת של בין הערביים לא הספקנו... אבל בהטבת הנרות בבין הערביים שהיא "עבודה שאין אחריה עבודה" (עבודה המסכמת והאחרונה של היום) וגם בנעילת שערי העזרה זכינו להיות... הכהן שזכה להיכנס עם הכוז נכנס והיטיב את הנרות... יצא לאחר כמה דקות עם עדכון שאכן נר המערבי דלק עד כה... דבר שהוא כבר לא מובן מאליו עכ"פ בבית שני... איזה זכות!!! לזכות להיות בעיצומם של ימי החנוכה בהטבת הנרות של בין הערביים בבית המקדש... יש פה מפגש של **מקום וזמן!!!** אם בחנוכה מברכים שעשה ניסים לאבותנו **בזמן** הזה... הרי כשנמצאים במקדש אפשר להוסיף ברכה נוספת "ברוך שעשה ניסים לאבותנו (גם) **במקום** הזה... עמדנו בעצימת עיניים ונשאנו תפילה חרישית ש"**יאר פניו איתנו סלה, לדעת בארץ דרכך, בכל גוים ישועתך...**" שנזכה בכל ההארה של המנורה לגילוי כבוד מלכותו ש"**יברכנו אלוקים ויראו אותו כל אפסי ארץ...**" ושאר החכמה יאיר עד אפסי ארץ... עד למטה מעשרה טפחים... וידעו כי אתה שמך ה' לבדך עליון על כל הארץ... הטבת הנרות הסתיימה!!! כעת... בעוד רגעים

ספורים נעילת שערי העזרה... מהר מהר רצנו לבית הכנסת של העזרה והצטרפנו לתפילת נעילה המרטיטה שנעשית **מידי יום** במקדש ע"י אנשי המעמד ש"עומדים על קרבן אחיהם" וזועקים מידי יום על כל הצרות של כלל ישראל... זכינו אפילו להשתתף בברכת כהנים נדירה!!!

כן... רק במקדש יש היתר מיוחד של ברכת כהנים כל יום בשעה כזו של בין הערביים כי במדינה חיישינן לשכרות אבל במקדש יש תפילת נעילה ובה לא גזרו... פרטים נוספים בסוף מסכת תענית שאנחנו כעת מתחילים בדף היומי... (בבית המקדש יש כל יום בחינה של יום כיפור... כי ' בתשרי הוא יו"כ הוא מצד **הזמן**... וביהמ"ק בעצמותו הוא יו"כ מצד **המקום**).

מלאכת ההטבה הסתיימה... שערי ההיכל ננעלו... וכעת שעת בין הערביים והגיע זמן הדלקת נרות החנוכה...

נו... יש הדלקה במקדש??? כן... בבית המקדש יש כל יום אדמו"ר אחר שמדליק!!! **מיהו האדמו"ר של בית המקדש???**

פשוט מאוד: כל שבוע יש משמרה אחת של כהונה במקדש!!! והמשמרה עצמה מתחלקת לששה בתי אב... ובלשכת בית המוקד יש מקומות לינה מיוחדים ל**זקני בית אב** של היום למחרת... וכל לילה זה מתחלף... כמו שכל שבוע מתחלפת משמרה... ככה בכל לילה מתחלף בית אב...

אז הראש הבית אב של היום שלמחרת הוא הוא האדמו"ר של הערב הזה!!! מסיבה פשוטה: כי הוא מקבל לרשותו את רשות הלינה והדיוורין בלשכת בית המוקד... ממילא הוא מקבל את זכות ההדלקה בפתח לשכת בית המוקד... עוילים גדול כבר ממתין שם בשערי בית המוקד מבחוץ (מכיוון הר הבית) להדלקה של הראש בית אב... כן... שער בית המוקד מוכר מאוד!!! כל בוקר מחדש... **שם!!! בשער הזה** מתחילה עבודת הקרבנות... כל לילה השער הזה נעול מבפנים... כי כאמור זקני בית אב ישנים שם... ואז חצי שעה או שעה לפני עלות השחר פתאום מתחילה שם תכונה... אלפי כהנים לבושים בגדי כהונה מגיעים לשם בריצה לאחר מקווה ומתגודדים שם בשתיקה מופתית... ואז בשלב מסוים איש הר הבית בא ודופק בנחת... וזקני בית אב שישנו כל הלילה שם בפנים

פותחים לו ואז הוא נכנס לפייס של תרומת הדשן... עכ"פ זו הדירה של אנשי בית אב... ולכן ראש בית אב הוא האדמו"ר שצריך כל רגע להופיע ולהדליק נרות חנוכה במקדש...

אגב: יתכן שתהיה לנו הפתעה ונזכה להשתתף בעוד הדלקה מאוד מאוד חשובה!!! לא פחות ולא יותר של **הכהן הגדול בכבודו ובעצמו...** כן... גם לכהן גדול יש במקדש לשכה שהוא מתגורר בה ויש לו ממש דיורין בה... (אגב: היות והלשכה הזו נמצאת בעליה... יתכן שהוא מדליק בחלון ולא בפתח וצ"ע...) אבל ע"פ רוב זה לא קורה... למה??? כי כידוע... הכה"ג חייב להיות במקדש במשך כל זמן העבודה!!! (כי הציץ שלו מרצה רק כשהוא על מצחו...) ממילא הזמן היחיד שהכה"ג יכול לשוב לביתו זה רק שלא בשעות העבודה במקדש... דהיינו בשעה וחצי האחרונה של היום וכל הלילה עד עלות השחר!!! שאז מסיימים את הטבת הנרות וננעלים שערי ההיכל... אז בדיוק בשעת הדלקת נרות חנוכה זה השעות היחידות שהוא יכול להיות בבית שלו... לכן לא מצוי שהכה"ג ידליק נרות חנוכה במקדש... כי כעת הוא בבית...

אגב: אח"כ שמעתי שהכה"ג הנוכחי נוהג בימים הראשונים של חנוכה לא להדליק במקדש ורק מיום חמישי ואילך... תנחש למה??? כי הוא סובר כמו בית שמאי שביום הראשון מדליק שמונה ומכאן ואילך פוחת והולך!!! והיות ובנושא הזה לא הוכרע בין בית שמאי ובין הלל... אז הכה"ג לא רוצה לעשות אגודות אגודות... ולכן בימים הראשונים שהוא מדליק שמונה או שבע ושאר העם מדליקים אחד ושתים זה ניכר מידי... אבל כששאר העם מוסיפים והולכים והוא מתחיל לגרע זה כבר פחות נורא...

כעת נעבור נושא... נעבור כעת לבית האכסניה... היום בצהריים אכן הגענו כאן לירושלים... הגענו לבית האכסניה הקבועה שלנו... (קיי"ל שלא ראוי לשנות אכסניה) כן... היינו פה לפני פחות מחודשיים... בעל האכסניה קיבל אותנו בשמחה ובהפתעה... ותוך חצי שעה אמא שלנו כבר היתה במטבח יחד עם בעלת האכסניה... הם עושות שם "דברים טובים..." אנחנו הגברים- התחלנו לדבר בלימוד בסוגיית שריפת הפתילות והשמנים דתרומה שנטמאו באב הטומאה... האם מותר לשרוף אותם עם הפתילות שנטמאו בוולד הטומאה אפילו

שמוסיפים טומאה על טומאתם... (אגב: זה לא רלוונטי לחנוכה, כי בחנוכה אסור להדליק בשמן של תרומה שנטמאה...) והם שם במטבח כבר שוקדות על "הפתעות" במטבח... אחרי חצי שעה הם יצאו והודיעו **שהפעם הכנו לכם הפתעה!!!** מה יש???

הכנו סופגניית תרומה עם שמן וריבת מעשר שני... (שכחתי לעדכן שאנחנו כהנים...) אה... מה אתם אומרים על זה?? אה... לאבא ארך כמה שניות לעכל את ה"סופגניה..." אבל אמא שמה לב שהוא קצת... קצת מבוהל מהמתכון היצירתי... אבא שאל את אמא... תספרי לי בדיוק מה... מה עשיתם?? מה פירוש מה עשינו... הגיעו השכנים כמו כל יום עם ההפרשת חלה!!! הניחו את זה פה בסל... הרבה הרבה מקרצות של עיסה הם הביאו... ואנחנו החלטנו לעשות מזה סופגניות... עד כאן בסדר???

הלאה... אבל סו"ס סופגניה צריכה הרבה שמן... וצריכה גם ריבה... אז היות ובדיוק היום הגענו לירושלים ויש לנו ב"ה הרבה מעות מעשר שני (שאנחנו צריכים לגמור לבער אותם עד פסח הקרוב) החלטתי לחלל קצת מהמעות על הריבה ועל השמן... אז לסיכום: הסופגניות הם תרומה - דהיינו חלה... ואילו הריבה והשמן הם מעשר שני... מה הבעיה?? אבא ובעל הבית הסתכלו אחד על השני וחייכו... העיניים שלהם אמרו... אה... נכנסנו להרפתקה הלכתית לאתגר!!! אז ככה: דבר ראשון במקרה לבעל הבית עצמו אין שום בעיה עם זה... כי הוא "במקרה" תלמיד של רשב"י ולפי רשב"י מותר להביא קדשים לבית הפסול... (העניין הוא בקצרה: אם שני לטומאה יגע בסופגניה של תרומה הוא יפסול אותה, אבל אם הוא יגע בסופגניה של מעשר שני הוא לא יפסול אותה כי מעשר שני הוא בדרגה אחת פחות והוא נפסל רק מראשון לטומאה ולא משני... עכשיו: אחרי שעירבבתם מעשר שני עם תרומה, עכשיו אם יבא שני לטומאה ויגע בסופגניה, הוא יפסול לא רק את התרומה, אלא גם את המע"ש ש"לא מגיע לו להיפסל" בשני לטומאה, לזה קוראים **מביא קדשים לבית הפסול** שלרבנן אסור להביא קדשים לבית הפסול ולר"ש מותר... אל תוותר על הסוגריים האלו... תחזור עליהם עד שתבין... כדאי לך... לא זיקק לסופגנייה להכניס לנו לא רק קלוריות אלא גם קצת מושגים בקדשים...) אבל אבא?! אבא כנראה לא יכול לאכול את הסופגניות האלו כי אבא סובר כרבנן שאסור להביא קדשים לבית הפסול... **אבל חוץ מזה!!!** יש פה עוד סיפור...

אבא התחיל לתחקר את אמא... איך חיללת את המעות מעשר על הריבה והשמן?? איך ידעת ל"תמחר" את זה?? אל תשכח... הסופגניה עצמה היא

תרומה... ורק השמן והריבה זה מעשר שני... האם פעם יצא לך לברר את ההפרש כמה עולה סופגניה עם ריבה ושמן וכמה בלי כדי לדעת כמה מעות מעשר שני אפשר לחלל...

בקיצור: אם אתה כבר הסתבכת... אז אמא ובעלת הבית הסתבכו שבעתיים... אבל הם לא כ"כ הסתבכו!!! כי הם כבר בקיאות בחשבונות האלו... זה מעשים שבכל יום... (כל פעם שמחלים מעשר שני על משקה קל של רכז תפוזים... אמא כבר למדה לעשות את החשבון כמה אחוזי תפוזים כאן שאפשר לחלל על זה וכמה מים יש כאן שהם לא בחשבון... בקיצור: הרכיבים שכתובים היום על כל מאכל כמה אחוזי חלב וכמה אחוזי מים... זה דבר נחוץ ביותר לחישוב של חילול מעשר שני... יתכן שלעתיד לבה יהיה גם כתוב תימחור... לא רק כמה אחוזי רכז אגסים אלא גם כזה זה מוערך כספית) מה שבטוח באותו יום זכינו לברך שתי ברכות על הנר חנוכה, גם להדליק ושעשה ניסים, ואילו בעל הבית זכה לברך גם על הסופגניה שתי ברכות, על אכילת תרומה ועל אכילת מעשר שני... אל תדאג!!! אבא שלא אכל את הסופגניה... אמא עוד תפצה אותו, וכנראה מחר היא תצייד אותו במנחת מרחשת שהוא יזכה להקריב מחר... כן... יש אמנם חמש מנחות, אבל בחנוכה, היות וכידוע אנחנו מחזרים אחרי מאכלי שמן... לביבות וסופגניות... אז הפעם נקריב מנחת מרחשת שמרבים בשמנה, אמנם אבא לא יוכל לאכול אותה, ולא רק בגלל שזה לא הבית אב שלנו, אלא בגלל שזה מנחת כהן ש"כליל תהיה לא תאכל..."

חמש לפנות בוקר... לפתע נשמע קולו של גביני כרוז עמדו כהנים לעבודתכם ולויים לשירתכם וישראל למעמדם... התעוררנו בזריזות עצומה... רצנו למקווה... ומשם לבית המקדש... בדרך כבר שמענו את התקיעה תרועה תקיעה של פתיחת שערי העזרה... קרררר!!! יום סגרירי... יורד גשם!!! 8 מעלות... אבל רק נכנסנו ומול עינינו מחזה מרהיב של אלפי פרחי כהונה מהלכים בזריזות עצומה בריצה של עקב בצד גודל ברגלים יחפות... איך הם לא רועדים מקור?? עזוב... לא תבין... בבית המקדש בוערת אש... אש של רצוף אהבה... אש של שכינת כבודך... רק לזכות לראות את הליגער סנהדרין נכנסים אחד אחד ללשכת הגזית כדי להיות שם מזמן שחטיטת התמיד... לזכות להיות בקרבתם זה כבר "הוי מתחמם כנגד אורם של חכמים..." ואז הגיע הרגע המרגש שאחד עלה לגג

העזרה לבדוק שאכן האיר פני כל המזרח... כן... ביום כזה סגרירי זה לא כ"כ פשוט לראות שאכן האיר פני המזרח!!! ואגב: אל תשכח שאנחנו כעת ביום כ"ז כ"ח בכסליו... שזה אחד מהימים **הכי מטעים!!!** שהרי בימים אלו הלבנה מתחילה לזרוח ממש בסוף הלילה... ו"פעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר מזרח" וכאן צריך מומחיות מיוחדת לזהות שזה אור החמה ולא אור הלבנה... ואכן אותו אחד עמד והכריז: האיר פני כל המזרח...

אבל זה לא מספיק!!! הממונה חוזר ושואל אותו: עד שבחברון?? האם מתחילה כבר להאיר זכות ישיני חברון?? והוא אומר הן!!! כן... האבות הקדושים שאנחנו קוראים עליהם בפרשיות אלו... שהם עבדו את ה' במקום הזה... האם זכותם מאירה לנו ואפשר לגשת להקריב את התמיד?? והוא אומר הן!!! שחטו את התמיד... והקטירו את הקטורת... הגיע עת הטבת הנרות!!! מטבע הדברים בימי החנוכה הרגע הנשגב ביותר זה הרגע שהכהן נכנס להטיב את הנרות... ב"ה תוך שתי דקות עברה הרינה שאכן נר המערבי נשאר דולק...

הגיע עת ניסוך היין ושיר של יום... בחנוכה אמנם החליל **לא** מכה לפני המזבח!!! אבל השיר של יום של חנוכה מאוד מזכיר לנו את החליל... תנחש למה?? כי השיר של יום של חנוכה זה "ארוממך ה' כי דילתני" שבמשך הקיץ קבלנו את מביאי הביכורים במילים האלו ושם החליל כן ניגן לפניהם!!! אבל דווקא עכשיו... מסוכות ואילך נדם קולו של החליל... גם מביאי הביכורים של זיתים ושמן כבר לא יזכו לקבלת פנים של החליל (כי מסוכות ואילך זה לא זמן שמחה) אבל לכה"פ יהיה להם איזה מזכרת במקום... ובשיר של יום של חנוכה הלויים ישוררו "ארוממך ה' כי דילתני" ויחשבו ויכוונו גם על אותם יהודים מיוחדים שהסכימו לעלות לירושלים עם הביכורים גם כשהם ידעו מראש שלא מחכה להם קבלת פנים... עכ"פ זכינו להיות נוכחים בשיר של יום ולהשתחוות שלוש השתחוואות!!! כן... באמצע השיר יש שלוש הפסקות באמצע... שאז הכהנים שנמצאים על שלחן החלבים תקעו וריעו ותקעו והשתחוו העם... אבל חכה!!! לא סיימנו עם ההשתחוואות... אפילו לא התחלנו!!! אל תשכח שאנחנו נמצאים בחנוכה... ובחנוכה אם אתה זוכר אנחנו מודים לקב"ה על אותם יוונים ש"פרצו חומות מגדלי" ו"נעשה נס לשובנים..." וכנגד ה"ג פרצות שהם פרצו בחומה

תקנו לנו חכמים י"ג השתחוואות... אמנם התקנה הזו תקפה לכל השנה כולה... אבל במשך השנה אף אחד לא הולך עכשיו לעשות סיבוב שערים ולהשתחוות... במשך השנה יש עוד כל מיני נושאים אחרים במקדש... אבל כעת בחנוכה שזה הרי עיקר הנס!!! אז החלטנו כל בני החבורה להתאסף יחד ולצאת בסיבוב שערי העזרה ויחד להשתחוות י"ג השתחוואות.

זו אמנם נראית לך עגלת צב!!! אבל זה רחוק מלהיראות כמו צב...

אם הייתי לוי והיו נותנים לי אפשרות לבחור משפחה, האם להיות גרשון, או קהת או מררי, היה לי ברור שהייתי בוחר את **קהת!!!** כן... כמו ששבת לוי הוא השבת המובחר ביותר בעם ישראל... ככה בתוך שבט לוי רואים מגמה ברורה שמשפחת הקהתי הם נחשבים יותר מגרשון ומררי... נושאי הארון!!! מה יש לך יותר מזה??? ואם היו מודיעים לי שקהת כבר לא בא בחשבון... זה כבר "תפוס..." ויש לך אפשרות לבחור בין גרשון ומררי, ברור שהייתי בוחר את גרשון... כי גם גרשון יותר חשוב ממררי... לאורך כל הדרך רואים את זה... גרשון זוכה לישא את יריעות המשכן... ואילו מררי נושא את הקרשים שזה עוד שלב אחד רחוק יותר... (זה ניכר גם בנחלות שלהם בארץ, שבני קהת קיבלו ערים בשבטים שהכי קרובים לביהמ"ק, ובני גרשון כבר נוחלים בנחלות מנשה, ויששכר ואשר שיותר רחוקים, ואילו בני מררי כבר נוחלים בעבר הירדן) **אבל!!!**

כשמגיעים לחנוכת המזבח והנשיאים מגיעים ותורמים לבדק הבית שש עגלות צב ושני עשר בקר... וכעת צריך לחלק אותם בין גרשון קהת ומררי... **פתאום יש מהפך!!!**

ויאמר ה' אל משה... קח מאיתם ונתת אותם ללויים **איש כפי עבודתו!!!** הקב"ה מצווה את משה: את העגלות האלו צריך לחלק... אבל **לא בשווה!!!** אלא לפי צורך העבודה!!! כפי עבודתם באוהל מועד...

ומעתה: בני קהת ש"עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו..." להם אל תתן בכלל עגלות!!! ואילו בני גרשון שהמשא שלהם יותר קל משל בני מררי... כי הם נושאים רק יריעות המשכן... להם תתן שתי עגלות מתוך שש... ואילו בני מררי שהעבודה שלהם הכי קשה שהם נושאים את הקרשים והעמודים והאדנים... להם תתן ארבע עגלות ושמונה בקר... דווקא מררי שהוא הפחות שבמשפחה... הוא מקבל את התקציב הגדול ביותר ביחס לכולם... כי כאן המינון הוא לא לפי נפשות או יחוס אלא לפי גודל העבודה... מגיע למררי לקבל הכי הרבה עגלות והכי הרבה כח עבודה... כי הוא עובד הכי הרבה...

טמון כאן כלל גדול בעבודת ה':**כן!!! יש קרובים יותר ויש רחוקים יותר...**

ללא ספק יש כאלו שיותר קרובים לה'!!! כן... אני יכול להעיד שאני פוגש אותו הרבה... אני מכיר אותו היטב... ובעבר הייתי מאוד מקנא בו... הוא אחד כזה ששתול בבית ה'... אף פעם לא היה לו מחשבות זרות מי יודע מה... הוא לא מבין כלום בענייני העולם... אין לו יצר הרע לקרא עיתון וגם לא לדבר פוליטיקה... כשאני מדבר איתו על התמודדויות בקדושה וכו'... הוא בטוח שאני מדבר איתו על טלטול מוקצה או אכילת דמאי... **ואני מקנא בו!!!**

למה הוא שייך לשבט קהת וכולו קודש קדשים??? ואילו אני שייך לשבט מררי... אני סוחב איתי קרשים... כל מיני ניסיונות... וכמובן שאני עוד במצב טוב... אני עוד סוחב את הקרשים... מה תגיד על חבר שלי שהוא סוחב את מסך פתח החצר... יש לו כל הזמן ניסיונות ליפול החוצה... הוא צריך לסחוב עליו כל הזמן את המסך של החצר... הוא כל רגע מחזיק את עצמו חזק רגע לפני התהום... אז מילא אני לא עד כדי כך... אבל גם אני סוחב את האדנים הכבדים שתקועים חזק בארציות... ורחוקים מאוד בהשגה שלהם מהקרסים והלולאות שהחבר שלי מבני גרשון נושא... ומי מדבר על חבר שלי הקדוש והטהור הזה שהוא לגמרי מנושאי הארון שאין לו בעולמו אלא רק ד' אמות של תורה... הוא מצידו לא מבין מה הבעיה... למה לא כולם יושבים ולומדים... למה??? למה הוא זכה להיות בן קהת ואני לא??? למה נגזר עלי להיות להרגיש שהמצב ב"קרשים" של מררי???

אז זהו!!! שנכון!!! יש!!! יש קרובים יותר בעבודת ה' ויש רחוקים יותר ואי אפשר להתעלם מזה...

אבל!!! זה רק חצי תמונה...

כי יש את החצי השני של התמונה... ומה החצי השני של התמונה? שכוחות נפש?!! ותקציב רוחני?!! ועוצמות רוחניות של קרבת אלוקים? **זה כבר איש כפי עבודתו!!!** לבן מררי יש הרבה יותר תיגבורת!!! הוא מקבל הרבה יותר סייעתא דשמיא... הוא מקבל את הארבע עגלות- הוא מקבל רכב עם דלק על חשבון המשכן... (כן... אותם שנים עשר בקר זה רכב עם דלק שעבד נון סטופ על חשבון הרבש"ע

והחזיק מעמד יותר מארבע מאות שנה... רק בחנוכת בית הראשון שחטו אותם והקריבו אותם... ככל שאתה יותר רחוק!!! ככה אתה מקבל **יותר כוחות להתקרב!!!** וזה מאוד הגיוני... זה בדיוק כמו אוטובוס עירוני ובין עירוני... אם שמת לב אוטובוס בין עירוני הוא אוטובוס יותר איכותי ויותר נוח ומאובזר עם פגז' גדול מאשר מאוטובוס עירוני...

למה?? כי... כי יש לו יותר עבודה!!! יש לו הרבה יותר קמ"ש לנסוע... בטח שמגיע לו להיות אוטובוס **חללית...**

נקוט כלל ברזל בידך: ה' נותן לכל אחד מספיק דלק בשביל להגיע עד כסא הכבוד!!! רק מה? מי שמאוד מאוד קרוב לשם... מקבל רק קצת דלק... הוא לא צריך הרבה... הוא גם לא מקבל רכב משלו... כי הוא יכול לשכור רכב ב-19 שקל לשעה ולהגיע איתו... אבל מי שרחוק יותר... זה בסה"כ אומר שהוא מקבל יותר דלק... ורכב קצת יותר שווה... שאפשר לנסוע איתו גם מחוץ לעיר... ואחד שגר מאוד מאוד רחוק... זה עדיין לא אומר כלום!!! זה בסה"כ אומר שהוא קיבל טנק מלא דלק... ורכב חדיש ויוקרתי על חשבון הרבש"ע שהוא יוכל לנסוע ולהגיע הכי מהר... בקיצור:

המרחק לא מצביע רק על ריחוק!!! כי באותה מידה זה מצביע גם על תקציב

מותאם ועל כוחות מתוגברים!!!

ולאורך כל הדרך רואים את זה!!! גם בשאר השבטים רואים את זה... סו"ס זה לא סוד שבשנים עשר שבטים יש ששה שבטים שהם בני הגבירה, ויש ששה שבטים שהם בני השפחות, ותמיד הסתקרנתי: איך בני השפחות לא הרגישו נחיתות ביחס לבני הגברות???

והתשובה היא: שבני השפחות!!! דווקא בגלל שהם בני השפחות הם קיבלו את הנחלות הכי הכי משובחות ומשופעות ונרחבות... ואילו בני הגבירה קיבלו בעיקר את הנחלות הפחות משופעות... (ראובן- עבר הירדן, שמעון- נחל בתוך יהודה, לוי לא קיבל נחלה בכלל, לעומת זאת אשר ונפתלי וגד ודן קיבלו נחלות מבורכות וגדולות ומשופעות בכל טוב...) ולמה?? דווקא בגלל שהוא בן השפחות!!! במה זה מתבטא שהוא בן השפחה?? שהוא צריך יותר כח ויותר תגבור מלמעלה... לעומת זאת בן

הגבירה המשמעות היא שאפשר להטיל עליו תפקידים מליאי אחריות עם כמה שפחות תמיכה... שבט לוי דווקא בגלל שהוא הכי נבחר... בגלל זה הוא לא מקבל חלק לא בארץ ולא בביזה!!! ושבט קהת דווקא בגלל שהוא המובחר שבמובחר הוא לא מקבל אפילו עגלה אחת... תסתדר לבד!!!

וכאן הניסיון של כל אחד ואחד מאיתנו... האם לראות חצי תמונה או לראות תמונה מושלמת... אני ששייך לבן השפחות... אני הרבה יותר רחוק... קבלתי תפקיד יותר קשה... אני יכול להתמרמר... למה חבר שלי משבט בנימין הוא ידיד ה' ישכון לבטח עליו...??? למה ה' חופף עליו כל היום ועלי לא כל היום??? אבל באותה מידה אני יכול לראות את החצי השני של התמונה... כן... אני מררי... קבלתי תפקיד יותר רחוק ויותר כבד... אבל אם קבלתי תפקיד יותר קשה, זה בסה"כ אומר שקבלתי יותר כוחות נפש!!! הקב"ה משחרר לי הרבה יותר מהר בהירות... יותר עוצמות של קדושה... **ורואים את זה היום!!!** הדור הקודם מודים בפה מלא שהמושגים המרוממים שבחורי ישיבות של היום אוחזים... זה הרבה יותר מפעם... כן... זה משפטים שאנחנו קצת מסתבכים איתם... כי אנחנו מידי רגילים להגיד כמה אנחנו רחוקים היום... אבל אנחנו שוכחים שמי שצריך לנסוע רחוק... מקבל ביושר גם טנק מלא בכוחות וחיוניות. ובפרט בשנים האחרונות שיש ניסיונות שלא היו מעולם... מי שיש לו נכונות להתגבר או לכבות שרפות ומעידות הוא מקבל טנק נגד טילים בתור תגבור...

לא לחוש!!! לא לחשושי!!! זה אמנם עגלות צב... אבל אתה ממש לא צב... אתה דוהר איתם... בהצלחה...

היכונו: חודש טבת!!!

התרעה מקדימה מפני אריות שמסתובבים בדרך...

שבוע לאחר חנוכה חל עשרה בטבת... והצום הכי קצר... וגם היום הכי קצר בשנה!!! יום עשרה בטבת הוא סמל ליום הקצר ביותר בשנה, וכשהנביא רוצה להמחיש את גדלותו וקדושתו של בניהו בן יהוידע כתוב עליו: "והוא ירד והיכה את הארי בתוך הבור ביום השלג", וחז"ל דורשים על זה שתי דרשות שונות מן הקצה אל הקצה:

דרשה אחת: שהוא היה שובר את הקרח ויורד לטבול במקווה... **והדרשה השניה:** שהוא היה מסוגל ללמוד את כל תורת כהנים ביום אחד... אבל לא סתם ביום אחד!!! אלא ביום הקצר ביותר בשנה... יום השלג. שהוא יום עשרה בטבת... **לכאורה שתי הדרשות האלו הם שונות מן הקצה אל הקצה:** הדרשה הראשונה מפליגה בקדושה ובטהרה של בניהו בן יהוידע... איך שהוא חירף את נפשו בשביל לטבול במקווה... הוא שבר את הקרח בשביל לטבול... ומאידך!!! חז"ל פתאום עוברים לבית מדרש אחר לגמרי... לא!!! לא מקווה... לא קרח... לא קר... הכל בסדר... רק מה? הוא ישב ולמד במשך יום שלם ללא הפסקה של רגע...

איך שני הפירושים האלו הולכים ביחד??? מה... שני הפירושים מדברים על אותו איש?? תחליט: מה הגדלות של בניהו בן יהוידע? שהוא היה מתמיד גדול ועמל בתורה... או שהוא היה שובר את הקרח וטובל??

מוכרחים לומר ש... שכנראה שזה אותו אחד!!! ולא רק שזה אותו אחד... אלא כנראה שבניגוד למה שמקובל אצלנו לחשוב... **הרי זה הולך ביחד!!!** בינינו לבין עצמנו... אם היינו שומעים על יהודי קדוש ששובר את הקרח בשביל לטבול במקווה... היינו מתפעלים ממנו... היינו רוצים להגיש לו קוויטעל... בטח... כזה יהודי מרומם הוא בגדר ש"היכה את הארי בתוך הבור ביום השלג..." אז הנה!!! תרגע... חז"ל בתוך כדי דיבור... פתאום לוקחים את אותו יהודי קדוש לזירה אחרת לגמרי... ומגלים לנו... שיש עוד אריה אחד שצריך להכות אותו בתוך הבור

ביום השלג...

אתה יודע מי זה האריה הזה???

העצלות שלי ושלך לתפוס את הרגלים בלילה חורפי וללכת לעסוק בתורה... וזה קשה!!! ולעשות את זה... זה כמו לשבור את הקרח ולטבול... ואם בניהו בן יהוידע "תנא ספרא דבי רב ביומא דסיתווא" אז חז"ל משווים את זה לשבירת קרח בשביל לטבול במקווה...

אז מהיום יש לנו סיפורי צדיקים מסוג חדש... אתה תצא בערב חורפי לבית המדרש... ובבית אם הילד לא ירדם והוא ישאל איפה אבא... אמא תספר לו שאבא הלך לשבור את הקרח ולטבול... **וזה לא יהיה שקר!!!** כי יש כאלו שני פירושים על בניהו בן יהוידע... או שהוא ישב ולמד בעיצומו של יום חורפי או שהוא שבר את הקרח... מה נעשה שמשום מה לשבת וללמוד בסתם יום חורפי זה לא מצליח לרגש אותנו... מה נעשה שאנחנו אוהבים ביצועים מרהיבי עין... אם ככה... אז מהיום נקרא לזה לשבור את הקרח...

בינינו לבין עצמנו... אם אני אקרא לך עכשיו... בא... אנחנו יוצאים עם רכב לחרמון... יהיה מעניין... אנחנו הולכים לשבור את הקרח... נעשה שם טבילה ככה עם כל האורות ונחזור... אתה תבא בשמחה... זה... זה נשמע מעניין... גם טיול... גם להרגיש בעננים... תסכים איתי שזה קורץ לך קצת יותר מללכת לשבור את הקרח שיש לי מול הגמ'...

תסכים איתי... נכון???

מה טמון בזה?? ? שלשבור קרח כמה שזה קר... וכמה שזה קרח... אבל יש פה איזה סיפוק!!! יש פה תחושה מרוממת... הקור נכנס בעצמות ויחד איתו נכנסת לך תחושה ש... שעשיתי פה משהו... התקרבת לי לה'... ואילו כשאנחנו הולכים עוד ערב ועוד ערב לבית המדרש לשבת וללמוד... יש פה חוסר תחושתיות... אני לא מספיק מרגיש שעשיתי משהו... בסה"כ ישבתי ולמדתי על תעניות גשמים... אבל תכל'ס, זה שאתה לא מרגיש שעשית משהו... זה לא יזיז את האמת שתלמוד תורה מטהר יותר מכל המקוואות וכל המעינות... כדברי חז"ל למה נסמכו אהלים לנחלים? לומר לך מה נחלים מעלין את האדם

מטומאה לטהרה, אף אהלי תורה מעלין את האדם מכף חובה לכף זכות... רק מה? ?? יש איזשהו קרח!!! איזושהי אטימות שלא נותנת לי להרגיש את זה... הקרח הזה דווקא לא קיים בקרח של המקווה... דווקא שם... בקרח של המעיין אני מרגיש די חזק את האורות ואת הישועות... אבל בבית המדרש... שם יש איזשהו קרח מסוים... שלמרות שיש אינספור מאמרי חז"ל בקדושת עסק התורה... אבל בשטח לא כ"כ מרגישים את זה... ואם אני לוקח על עצמי את המשימה לשבור את הקרח והקרירות הזו שיש לי מול עסק התורה... ואני מחליט בקנאות ללכת לבית המדרש מתוך אמונה והכרה בהירה שעסק התורה הזו מטהר אותי מכל הפגמים ופועל יותר מכל הצומות שאני עתיד לצום בשובבי"ם אם את הקרח הזה לקחתי על עצמי לשבור... אז בהחלט ניתן לספר בבית לכל הילדים שאבא יצא בשעה הקרובה לשבור את הקרח כדי לטבול במים ואין מים אלא תורה... ואם הילד עדיין לא ירדם אז אפשר להמשיך לספר לו שברך לקרח אבא פגש שם איזה אריה גדול... אבל אבא הצליח להתגבר על האריה ולהכות אותו... כן... "הוא היכה את הארי בתוך הבור ביום השלג..."

ואם הילד לא ירדם והוא יחכה שאבא יחזור ויספר לו מה קרה שם... אז תחזור ותספר לו ש... שכשהייתי אמור הערב לצאת לבית המדרש ללמוד תורה... פתאום קבלתי התרעה מוקדמת: "אמר עצל שחל בדרך, ארי בתוך הרחובות..." (משלי כ"ב י"ג) הודיעו לי שלא כדאי לצאת לרחובות... עזוב... אתה עייף... אין לך כח... אבל אני הבנתי שהעצלות הזו היא אריה טורף!!! אריה שמונע ממני להיות מעבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות... ואני זינקתי והחלטתי שלא מעניין אותי כלום... גם אם יש אריה ברחובות... אז מה... אני גם אריה!!! ויצאתי וניצחתי את אותו אריה!!! נכנסתי לבית המדרש ופתחתי את הגמ'... ואפילו שלא היה לי כ"כ חשק ללמוד ולא היה מספיק "מצב", חשבתי לעצמי שכל דקה שאני לומד זה בדיוק כמו לשבור את הקרח ביום השלג... בני יקירי: רוצה ברכה מאבא??? אבא עכשיו חזר משבירת הקרח...

אם נבין את זה!!! אם נתחיל להעריך את הלימוד הקבוע... ונבין שבשמים הוא שווה לאין ערוך לעומת כל מיני מבצעים חד פעמיים מרשימים... כשנדע להעריך את זה... נוכל להתגבר על אותו אריה שמרדים אותנו מלהתגבר כארי מולו לעשות רצון אבינו שבשמים... בהצלחה.

אני והנמלה... האם אנחנו נמצאים באותו עולם...?

הלכתי פעם למסלול לילי בעמוקה... חושך מצרים... עלטה גמורה... שום דבר מעניין לא ראיתי. רק פנס שהראה לי איפה יש סלעים... ולאיפה לא הולכים... התאכזבתי מאוד... אמרו לי שזה מסלול מדהים... אמרו שיש פה נוף מרהיב... אמרו שיש צוקים... יש עצים... ושום כלום!!! רק סלעים ופנסים... **והנה!!! לפתע!!!** באמצע הטיול... פתאום התחילה להתנוצץ לנגד עינינו בריאה מופלאה... צוקים אימתניים... עצי לבנון אדירים... שמים תכולים... נוף מרהיב מאין כמוהו... **וכל זה התרחש תוך רבע שעה... תנחש מה קרה???** פשוט הגיע עלות השחר!!! התחילה הזריחה!!! כעת שים לב: שום דבר **חדש** לא **התחדש** פה... לא הגיעה פתאום משאית והנחיתה פה עצים... לא הגיע צייר ועיצב פה תמונה של נוף... לא!!! ההההכל כבר היה!!! הנוף כבר **היה**... הצוקים **היו**... העצים המדהימים **היו**... השמים היפים **היו**... הכל היה גם היה!!! רק מה היה חסר?? **אור!!!** מה שעד עכשיו הפריד בינינו לבין כל היופי הנפלא הזה... **זה היה בסך הכל אור!!!** רק הגיע האור... והנה הכל כאן!!! הכל מושלם!!! כל היופי משתרע לפנינו כעת ועכשיו במלא הדרו...

אנחנו כעת נמצאים בגלות... כשאנחנו מנסים לדמיין את הגאולה... זה נשמע לנו משהו אחר... עולם אחר... מושגים אחרים... עצים מחייכים... דובים לבנים... עננים מדברים... מלאכים פורחים. **לא!!! לא צריך להגיע לכל זה!!!** זה יראה בדיוק כמו המסלול הלילי בעמוקה... כמו שבאותו מסלול זה לא שפתאום נולדו עצים... זה לא שפתאום צץ נוף... הההכל היה!!! רק מה?? **היה חסר אור!!!** וברגע שהגיע האור... בסך הכל התגלה לנו מה שכבר יש פה!!! מה שכבר היה גם לפני כן!!! זה בדיוק מה שיקרה כשיבא המשיח... **ותזרח לו השמש!!!** הדבר היחיד שיתחדש זה השמש!!! הדבר היחיד שחסר לנו זה אור!!! חוץ מאור הכל כבר נמצא... אנחנו נמצאים **כבר עכשיו** בעולם של הקב"ה... אנחנו נמצאים בעולם שמכל פינה אפשר לראות את הקב"ה... אפשר לנשום אותו... אפשר לחיות איתו... אפשר להתענג עליו כל רגע... אז מה בכל זאת חסר?? חסר לנו

את האור!!! יש לנו חושך של יוון שמסתיר ומאפיל ולא נותן לנו לראות ולהתענג עליו... יש לנו חושך שלא נותן לנו להשתגע ולהתלהט על התורה... יש לנו טבע שמרמה אותנו שהכל במקרה... יש לנו הסתרה של כוחי ועוצם ידי... אנחנו מסתובבים בעולם שכככולו הקב"ה... ורק יש לנו חושך שמסתיר אותנו... מה חסר לנו? ?? **ותזרח לו השמש!!!** כל זמן שלא זרחה השמש הרי "ויותר יעקב לבדו..." יעקב מרגיש לבד... עם שבר בירך... עומד מבוהל מול שרו של עשיו עם כמה פכים קטנים... רק תזרח השמש... רק יסתלק האור... ובאותו רגע הכל יתגלה!!! מה יתגלה??? אותנו עולם... ואותה תורה... רק מה יתווסף??? אור!!! שיאיר לנו הכל!!!

הרב בלך בספרו "שיעורי דעת" אומר הרגש שיכול מאוד להקל... בפרט במקרים של יתמות ואובדן ל"ע...: הוא טוען כך: בעיניים שלנו מצטייר כאילו העולם הזה ועולם האמת זה שני עולמות כאילו שכאן זה העולם שלנו... ואילו הנפטרים נמצאים שם... איפה זה שם??? שם... מעל העננים... עננים - תמסרו ד"ש. לא!!! אין שום עניין לחשוב כך... **הם נמצאים פה!!! איתנו!!! באותו עולם!!!** רק מה??? זה בדיוק כמו אני והנמלה... אני והנמלה שנינו כעת פוסעים על אותה בלטה בדיוק... **עכשיו יש לי שאלה:** אני והנמלה... **האם זה נקרא ששנינו נמצאים באותו עולם???** אאאמ... כן... מצד אחד כן... כי שנינו באמת נמצאים כעת על אותה בלטה... אבל... אבל מצד שני איפה... **ממש ממש לא!!!** אנחנו בשני עולמות... כי... הנמלה שתהיה בריאה... אצלה כל בלטה זה בנין... וכל חדר זה יבשת... וכל שלולית זה ים התיכון... וכל גרגיר זה שנה... **ואילו אני???** אני מסתכל על כל זה מלמעלה!!! אצלי מה שנמלה עושה ביום... אני עושה בשניה... ומה שנראה לנמלה כהר האוורסט... הרי אצלי זה בסך הכל הכסא שלי... נו... אז אנחנו נמצאים באותו עולם או לא???

זה בדיוק הייחס בינינו לבין עולם האמת!!!

עולם האמת והעולם שלנו נמצאים באותו מקום! זה לא בהכרח שהם רואים דברים אחרים ממה שאנחנו רואים... רק מה??? אנחנו נמלים... אנחנו תקועים בבלטה שלנו... עם הראש באדמה... ורואים בראיה מצומצמת ומדכאת רק את מה שקורה כעת ועכשיו... ואילו הם??? הם רואים את כל התמונה

המושלמת!!! ממילא זה אותו עולם בדיוק!!! אנחנו והם רואים את אותו נוף בדיוק!!! זה רק עניין של אור!!! הם רואים את העולם שלנו עם כל ההיקף!!! עם כל התמונה המושלמת שבזה!!! עם אור בעיניים.

ותזרח לו השמש... אנחנו נמצאים בעולם שהוא כבר מושלם!!! רק מה חסר לנו? ? חסר לנו את האור... חסר לנו את העיניים לראות את האור הזה... ואם ככה: אז מה הפלא ששייך גם עכשיו להציץ לעולם הבא... מה הפלא שבתוך העולם שלנו ישנם כל מיני תחנות של מעין העולם הבא. אם עולם הבא זה היה משהו אחר כזה... איזה משהו במקום אחר כזה... אז תחליט: אתה פה או שם...??? אבל אם העולם הבא הוא פה!!! רק חסר לנו את האור שיאיר לנו אותו... אם ככה: לפעמים הקב"ה שולח פנסים קטנים שמאירים את החושך... פנס שבועי ששמו שבת... פנס ששמו תורה... שאם רק נשתמש איתו כראוי... נוכל להאיר בו את החשיכה ולחיות בעולם הבא ש- בתוך העולם הזה...

ויש פנס ששמו חנוכה!!!

חנוכה הוא אחד מהפנסים שהקב"ה מאיר לנו את החושך מידי שנה... זה הפכים קטנים שעליהם נאבק יעקב עם שרו של עשיו... אלו הם הפנסים הקטנים של המקצת מן האור שדוחה הרבה מן החושך... אלו הם הפכים קטנים שעד היום אנחנו מאירים את העולם בשמו של ישראל ואומרים: שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!!! הפסוק הזה הוא פנס שנותן תמונה מושלמת על כל הדברים הלא מובנים שמתרחשים בעולם... זה פנס של אמונתך בלילות... זה פנס שמאיר בתוך החושך... זה פנס שלפעמים האור שבו מעומעם... לפעמים חשוך מאוד... והפנס הזה רק מראה לנו את הדרך אבל בקרוב ממש... באמצע המסלול... פתאום ותזרח לו השמש!!! וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה.

אמא קוראת ליענקי... לבא מהר הבייתה... עוד מעט שקיעה...

בדורנו אנו "שקיעת החמה" זה משהו שלא אומר לנו כלום... אצלנו זה מושג הלכתי מובהק... במקרה הטוב זה אומר לנו שאוטוטו אי אפשר להתפלל מנחה או אי אפשר לאכול סעודה שלישית. חוץ מזה זה לא אומר לנו כלום... **אבל פעם???** כשעדיין לא היה חשמל... ולא פלורוסנטים... ברגע שהיתה מגיעה השקיעה כל האמהות היו קוראות לילדים מהר מהר להגיע הבייתה... תנחש למה?? כי כמו שהיום... אם עוד מעט הולך להיות הפסקת מים... העיריה עוברת עם רמקול ומודיעה בדרמטיות שמשעה 9 ואילך תהיה הפסקת מים... ואז אמא הולכת מהר... לפני השעה 9... ומזדרזת למלאות את המיחם ואת הסירים מים כדי... כדי שיהיה מים... לא שיהיה מאוחר וכבר לא יהיו מים... **אז ככה בדיוק!!! פעם...** כל יום לקראת שקיעת החמה... אמא הייתה קוראת מהר מהר למוישי ויענקי שיבואו להתארגן... מה יש?? עוד מעט מגיע חושך... תזדרזו מהר לארגן ולמצא את כל מה שאתם צריכים ללילה הקרוב... כי ברגע שיגיע החושך אז זהו... כשיש חושך כבר מאוד קשה למצא דברים... וממילא: פעם בכל בית נורמלי... הרי הדקות שלפני השקיעה זה היה הדקות שכל אחד היה עסוק בעניינים האישיים שלו!!! כל אחד היה עסוק בלתכנן את הלילה ולהתארגן לכל פריט שידרש לו באותו לילה... כל אחד וההתארגנות שלו!!! אז אבא היה מוציא את כל הספרים שהוא מתכנן ללמוד בהם בלילה... ואילו מוישי היה אוסף את כל הגולות שהוא מתכנן לקחת אותם מחר לחיידר (שהרי הולכים מיד בעלות השחר לחיידר...) אמא היתה גומרת מהר מהר לבדוק את הביצים ואת החסה לארוחת ערב... ויענקי היה מחפש את הפיג'מה והגרביים... איפה שהוא הניח אותם היום בבוקר... כי אוטוטו שקיעה... ואחרי השקיעה זהו... אוהו... עכשיו זה כבר סיפור למצא דברים... כי עכשיו צריך להדליק את העששית הבטיחותית ולהתחיל להסתובב כמו בבדיקת חמץ... וחבל...

ואל תשאל... פעם יענקי היה מזלזל!!! אמא הייתה קוראת לו מהחלון לפני השקיעה שיבא להתארגן ללילה והוא לא היה מתייחס... ו... ו... ואז כשהגיע הלילה ויענקי נזכר לחפש את הילקוט... הוא לא מצא!!! והוא חיפש את

השמיכה וגם לא מצא... וכל הלילה הוא היה עצבני ולחוץ... כי גם היה לו קר... כי היה חסר לו גרב אחת וגם שמיכה... והוא גם היה לחוץ... כי... כי הוא לא ידע מה עלה בגורל הילקוט שלו... כי... כי הוא לא זכר האם הוא הביא אותנו הבייתה או לא... וכעת הרי אי אפשר לבדוק... כי לילה... ולאכול את התאנים שהוא קיבל מפייביש הוא לא יכל... כי את התאנים צריך לבדוק מתולעים... ו... והוא לא הספיק לבדוק לפני השקיעה... אז הוא גם נשאר רעב... וגם לא רגוע... וגם היה לו קר... מסכן יענקי!!! איזה לילה חשוך ושחור וקר עבר עליו!!! אבל אחרי כמה לילות כאלו הוא למד לקח... ולמחרת... כשאמא קראה לו לבא בשקיעה להתארגן ללילה הוא הגיע כמו ילד טוב... הוא הגיע בעוד יום ובדק שהכל נמצא... אירגן את ה"כסות לילה" שלו ליד המיטה... בדק את ה-3 תמרים מתולעים... והניח אותם יפה במקום ידוע... בשביל שיהיה לו מה לטעום בלילה!!! ואכן הלילה הזה היה רגוע... היה ליענקי שמיכה... וגם הילקוט נבדק ונמצא... וגם יענקי אכל ושבע... ברוך ה'...

בדוק אבל בדיוק!!!

זו העבודה שלנו בימי החנוכה!

בימי החנוכה... ברגע שמגיע השקיעה... הקב"ה מופיע בחלון וקורא לנו... ובואו... תתארגנו... תכינו כלים... אתם עם ישראל!!! ישראל זה מלשון **לוחם!!!** אתם צריכים להיות תמיד מוכנים למלחמה בתנאי שטח... אתם צריכים להיות ערוכים להתמודדות מול חושך... עלטה... מול ימי השנאה... אולי אנחנו לא כ"כ רוצים שזה יקרה... אבל זה קורה... ולכל אחד מאיתנו יש ימים קשים... יש את הימים העייפים... ואת רגעי החולשה... **וצריך להיות ערוך לזה!!!** צריך להכין כלים ולדעת איך להיות ישראל ושורה ולוחם גם בחושך מצרים... להיות יהודי נאמן גם מול ההתמודדויות הכי קשות... הקב"ה קורא לנו בימי החנוכה המאירים... קורא לנו מהר מהר לבא ולהתארגן... עכשיו יש אור... כעת צריך להזדרז ולנצל את האור הזה ולהכין ערכה לקראת ערב... להכין כלים ולרכוש ויטמינים לימים חשוכים...

אבא שבשמים קורא לנו שנזדרז להגיע בשקיעה... כשעדיין יש אור... כי... כי אח"כ... כשפתאום נוחתים ליום של משבר... ליום של קושי בלי הכנה מראש... כאן פתאום מאוד קשה ליענקי להתמודד... הוא פתאום לא מוצא

כלום... פתאום הכל נהיה קר ומפחיד וחשוך... כשמגיע רגע של הסתרה והתחושה היא "כי ארכה לנו הישועה ואין קץ לימי הרעה..." "כשזו התחושה!!! בתוך החושך הזה מאוד קשה למצא פתח של אור... מאוד קשה להתעלות מעל החושך הזה... **בשביל זה כעת!!! בשקיעה!!!** כשיש אור יקרות של חנוכה... של אהבת הנס... עכשיו אבא שבשמים קורא לנו לזכור ולהזכיר ולשנן את כל החסדים והטובות שהוא עשה איתנו... ואת כל "הקץ בבל זרובבל לקץ... נושעת..." "שיהיה מוכן לרגעים קשים שאז נראה כאילו "אין קץ לימי הרעה..." ואז נזכר שבשקיעת החמה של חנוכה כבר הכנו את הקרקע... וניזכר שגם אם "בערב ילין בכי..." אבל אם "אליך ה' אקרא" אז אל דאגה: "כי רגע באפו חיים ברצונו..." ולא להבהל... אוטוטו מגיע הבוקר ו"לבוקר רנה..." את התעצומות הנפש האלו קשה מאוד למצא מתוך העלטה... מתוך החושך... צריך להכין אותם בשקיעה!!! כשיש אור...

כשיעקב אבינו עבר את מעבר יבוק... הוא העביר את כככל כל הנכסים הרבים שהיו לו... החל מהאמהות הקדושות וי"ב שבטי קה... וכלה בכל הצאן הרבות... השפחות... העבדים... הגמלים... והחמורים... את ההכל הוא כבר העביר... רק דבר אחד יעקב שכח: **פכים קטנים!!!** מבואר בספרים שהפכים קטנים האלו הכוונה הייתה לפכי שמן... פכים שעשויים להדליק אותם בלילה למאור... **ואת זה הוא שכח!!!**

הכל היה לו חוץ!!! חוץ מאור!!! השמש שקעה... הלילה החשיך... **יעקב נשאר עם ההההכל חוץ מאור!!!**

יעקב אבינו נשאר עם צאן ובקר שפחות ועבדים גמלים וחמורים... אבל בעלטה מוחלטת... הכל בכל מכל היה שם... חוץ מאור בעיניים!!! חוץ משמחה בלב!!! ו... ועל זה יעקב אבינו חזר... **אמר יעקב אבינו: דעה קנית מה חסרת!!! דעה חסרת מה קנית!!!**

אדם שיש לו ההההכל חוץ מאור בעיניים... לראות מה לעשות ולאיפה ללכת... מה יש לו... ??? כלום אין לו... הפכים הקטנים האלו שווים לי עכשיו יותר מכל הצאן והבקר והגמלים והחמורים... אני אעזוב את הכל... ואלך להביא

את הפכים קטנים האלו... שיעשו לנו אור בעיניים... ויראו לנו את הדרך...
 קיי"ל: נר ביתו וקידוש היום נר ביתו קודם משום שלום ביתו!!! כתוב כאן:
 שבן אדם שיש לו אפשרות לקנות לחם לשבת או נר שיהיה בבית אור בשבת...
 הנר קודם לפת לחם... למה?? **כי עדיף לרעוב עם אור בעיניים!!! מאשר להיות**
מדושן עונג עם חושך בעיניים!!!

אחת מהשאלות שמטרידות היום הרבה אנשים: איך קרה שבדור האחרון
 אחוזי הדכאון והדכדוך הם הרבה יותר מאשר פעם?? יתירה מזו: איך יתכן
 שהסקרים מראים שאצל עשירים יש אחוזי דכאון יותר גבוהים מעניים??
את התשובה עונה יעקב אבינו: פונה יעקב אבינו לבניו: בני בני... שימו לב:
 אני... הרי ממוני חביב עלי יותר מגופי... אז איך בכלל קרה ששכחתי את הפכים
 קטנים?? איך זה קרה לי?? הרי את עצמי לא שכחתי... אז איך יתכן שאת
 הממון הזה שהחלטנו שהוא חשוב לי עוד יותר מעצמי... איך את זה כן
 שכחתי?? **נו... מה התשובה...?? פשוט מאוד:** כשיש כ"כ הרבה צאן ובקר
 עבדים שפחות גמלים וחמורים שצריך להעביר... כשיש כ"כ הרבה ממון... כ"כ
 הרבה שפע... זה היה כ"כ הרבה עד כדי שכחתי את הפכים קטנים... אתה
 שומע?? כשיש כזה שטפון של עולם הזה... מה שקורה הוא שמרוב עולם
 הזה... שוכחים **להאיר** את העולם הזה... מרוב הדאגות **לאמצעים** שמביאים את
 האושר!!! שוכחים את האושר **בעצמו!!!** עני ואביון לא שוכח את האושר של
 החיים... כי אין לו כ"כ הרבה אמצעים להשיג את האושר שהם יכולים להטריד
 אותו ולהשכיח ממנו את האושר בעצמו...

הפכים הקטנים האלו היו לא סתם פחי שמן... בחתם סופר מובא שזה היה
 הפך שמן של חנוכה...
 יעקב אבינו ידע שיבא יום שתגיע גלות יוון שעליה נאמר **שהחשיכה** עיניהם
 של ישראל... מה פירוש **החשיכה???** גלות יוון דאגה שיהיה הכל בכל מכל חוץ
 מאור בעיניים!!!
 יעקב ידע גם ידע שיום יבא... ויקום דור שיהיה בו שטפון של שפע... תזונה

טובה במיוחד... טכנולוגיה מתקדמת... הכל בכל מכל... רק דבר אחד יהיה חסר לו: אור!!! דעת!!! מרוב שפע של מותרות ורעבתנות הם ישכחו את היעד של החיים אנשים יסתובבו ברחוב מדושני בשר ויחפשו... יחפשו את עצמם... יחפשו אור בעיניים... **איך לנו אלא אור פניך!**

היוונים לא עשו סנקציות... לא רצו להשמיד אותנו... לא חיפשו לעשות מצור עלינו... ולא להרעיב אותנו...

אדרבה: קחו הכל... שפע... תרבות הגוף... חכמת יוון... אבל חוץ מאור פני ה'!!! חוץ מהתכנית הרוחנית של החיים!!!

קח את החיים הכי בריאים... הכי משופעים... אבל בלי תכנית... בלי תכלית... סתם לחיות בשביל לחפש את החיים... ולחפש את החיים בשביל להבין שאין מה לחפש... אמר יעקב: רבים אומרים מי יראנו טוב... יבא דור אומלל שאנשים יסתובבו בו צמאים לקורטוב של טוב... מה אנחנו בסך הכל רוצים טיפה של סיפוק... טיפה נחת בחיים... קמצוץ של אושר... התחנן יעקב לקב"ה: רבים אומרים מי יראנו טוב--- נסה עלינו אור פניך ה'!!!

תגלה לבניך... עם ישראל... שהאור מחכה להם באור פני ה'... טעמו וראו כי טוב -- זה ה'!!!

כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב... ישנם הרבה ששואלים: איך??? איך זה קורה???

איך יכול להיות שאני אלמד כל היום ויהיה לי הכל??? מאיפה זה יגיע??? זה ינחת עלי מהשמים???

אז יש כאלו שמתחילים לספר סיפורים... איך שכל אברך דלפון הצליח לתת לילדים שלו עם דירות... ובנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות... הסיפורים האלו הם אולי נכונים!!! אבל לא זו **התשובה האמיתית** על השאלה... התשובה **האמיתית** היא: אנשים עובדים מאוד מאוד קשה... בשביל מה? בשביל הרכב היוקרתי??? לא!!! בשביל הוילה??? לא!!! אלא בשביל מה??? בשביל אושר!!! זה שדורשי ה' לא יחסרו כל טוב... זה לא תמיד אומר שבהכרח יהיה להם את הרכב היוקרתי והוילה המפוארת של המיליונר... מה שכן יהיה זה

השורה התחתונה... **השורה התחתונה זה אושר!!!** ואושר לא מגיע לא מכסף ולא מזהב ולא מעבדים ושפחות וגמלים וחמורים... אושר מגיע מאור בעיניים!!! אושר מגיע מבהירות!!! אני רואה... אני קולט מה קורה פה... אני יודע לאיפה אני חותר... ומה היעד שלי בעולם... **זה מה שיש רק ואך ורק לדורשי ה'!!!** לכן כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב...

בשביל זה נתן לנו הקב"ה את ימי החנוכה... חנוכה זה חג של בהירות!!! חג שבו אנחנו מדליקים אור ומסתכלים על כל החיים שלנו באור!!! בימים אלו אנחנו צריכים להתיישב בדעתנו ולחשוב רגע רגע... מה אנחנו עושים פה... בשביל מה אנחנו פה... לאן זה מוביל... לאן זה חותר... אז יתכן שעכשיו במקרה הכל טוב... אז אין לי כ"כ על מה להתלונן... אבל למה לפעמים הולך קשה??? למה לפעמים הכל תקוע...??? יש כאן בירה דולקת!!!

הבירה הזו דולקת ומתרוצצת ומרצדת לאיזושהי מטרה!!! הגיע הזמן לעצור רגע את שטף החיים... לעמוד בשעת בין הערביים... ברגע שבין אור לחושך... ברגע שלפני שנהיה חושך... ההההלו... למה יש לפעמים חושך בחיים???

מה הקב"ה רוצה בחושך הזה??? למה לפעמים ההשגחה העליונה מגלגלת כל מיני דברים שלא מתנהלים כמו שהיינו רוצים?? האם באמת כל התכלית היא בשביל שנרוץ אחרי סגולות וישועות שיעקפו לנו את הבעיות??? סוף סוף יש אבא שבשמים שהוא פה!!! הוא רוצה משהו!!! הוא מוביל פה את המערכת לאיזושהי תכלית... אז לאיפה זה חותר???

ו... ואתה עוד מדמייך - קורא יקר... שאני עכשיו הולך לענות לך על השאלה הזו?? לא!!! טעות בידך!!!

צר לי מאוד... בכתב גרפטי כזה ובחוברת חובבנית שכזו אני לא יכול לתת מענה לכאלו שאלות מהותיות... אם אתה רציני... אם זה באמת מעניין אותך... אז קדימה!!! תהיה רציני תתנער מהשטחיות ותתחיל לבדוק את השטח...

אתה לא התייעצת איתי בדירה האחרונה שקנית... לא שאלת את אדון אז נדברו מה הוא אומר? ?? למה לא?? כי אז נדברו הוא טוב בשביל "בין גברא לגברא..." הוא טוב בשביל דרשות שבע ברכות... אבל בדברים רציניים אני לא סומך עליו... אז קדימה... אם הנושאים שהעליתי עכשיו הם כבידי משקל בשבילך... אם הם נושאים ששווה לפתוח אותם אחת ולתמיד בצורה רצינית... אז בבקשה!!! אני סומך עליך שכשאתה רוצה לבדוק משהו בצורה רצינית... אתה יודע ללכת לאנשים המתאימים... מה שנקרא ל"גורמים הרלוונטיים..." אבל מה שברור: כמו שאתה הבנת טוב מאוד שלא סוגרים חוזה לפני שמתיעצים עם אנשי מקצוע... ככה אל תרפה!!! תפתח את הנושאים האלו... תתחיל להשקיע בשאלות מהותיות... מה התפקיד שלנו בעולם... ולאן אנחנו רוצים להגיע... זה חשוב!!! חשוב מאוד!!!

כי לא דבר ריק הוא ממכם כי הוא חייכם!!! כפשוטו!!!

בשביל זה יש לנו תחנה כעת... באמצע החורף... שמונת ימי חנוכה... לא רק בשביל לעשות מפגשים משפחתיים ולא רק בשביל לנסוע להדלקה של הרבה... וגם לא רק בשביל לעשות פלפול ב"כתבה זקוק לה..." בימים אלו בעיקר צריך להתמקד בהתבוננות!!! בהעמקה!!! בתחנת ביניים שמטרתה לחשב מסלול... ולחשוב מה אני... מי אני... לאן אני חותר... והכל באור!!! לחשוב עם אור!!! עם בהירות!!!

בידך הבחירה האם לצאת מחנוכה עם ארבע קילו יותר בגלל הסופגניות... או עם אור ועושר פנימי לתכלית שלי בחיים... בידך!!! רק בידך!!!

טייס שלמד רק להמריא אבל לא לנחות... האם הוא יקבל רישיון...???

בשני כלים במקדש יש דין של **תמיד!!!**

בלחם הפנים!!! ו--- בהדלקת המנורה!!!

הנה: שבלחם הפנים היה הקפדה מאוד גדולה שיהיה תמיד תמיד תמיד לחם על השולחן... ואם בשבת צריך להוציא לחם ולהכניס חדש... אז זה היה מבצע שלם!!! ד' כהנים עומדים מצד צפון... וד' כהנים מצד דרום... אלו מושכים את הלחם הישן... ואלו מכניסים את הלחם החדש... טפחו של זה בצד טפחו של זה!!! ממש על המילימטר!!! אפילו החצי דקה הזו... של השלב שבין סילוק הלחם הישן עד הנחת הלחם החדש... גם לא בא בחשבון!!! למה??? כי כתוב תמיד ותמיד זה... **זה תתתתתמיד!!!** אפילו ללא הפסקה של רגע אחד... עד כאן בלחם הפנים... **לעומת זאת:** בהדלקת נרות המנורה גם!!! גם כתוב בתורה שצריך שזה יהיה תמיד... **ולמרות זאת:** לפי רוב הראשונים היו מדליקים את נרות המנורה רק בבין הערביים... ואילו בבוקר הנרות היו נכבים... ורק בערב היו שוב מדליקים אותם שוב... נו... מה יהיה עם "תמיד"??? אלא מאי??? מוכרחים לומר שבמנורה זה... זה משהו אחר!!! במנורה לא צריך תמיד **כל רגע!!!** מספיק שזה תמיד **כל יום!!!** שכל יום יהיה הדלקה ולא יבטלו אפילו לא יום אחד... אבל לא צריך שזה יהיה כל רגע כמו בלחם הפנים...

השאלה המתבקשת מאליה היא: מה ההבדל???

למה בלחם הפנים כשכתוב תמיד הכוונה היא לכל רגע!!! ואילו במנורה כתוב תמיד וזה לא בהכרח כל רגע... השאלה הזו היא לא שלי... זו שאלה של המאירי...

ותקשיב טוב טוב לתשובה שלו!!!

תשובה שכל אחד מאיתנו חייב לזכור אותה!!!

אומר המאירי: בלחם הפנים שייך שיהיה תמיד!!! אבל במנורה אי אפשר!!! אי אפשר שיהיה תמיד תמיד תמיד... הבנת את התשובה???

בא אני אסביר לך את זה בשפה מדוברת של אז נדברו...: אי אפשר להיות

כל הזמן באאאאורות!!! אי אפשר! אפשר שיהיה תמיד שפע של פרנסה...

אפשר שיהיה תמיד שפע של בריאות... אבל שיהיה תמיד אאאאורות???
 אין!!! לא שייך!!! תשכח מזה!!! הפעם האחרונה שהיה תמיד אורות זה היה
 באור ששימש אז בבריאת העולם והקב"ה גנז אותו לעתיד לבא... ומאז יש
 אמנם אור!!! אבל זה סוג של אור שניכר רק מתוך החושך!!! האור שאנחנו
 מכירים זה רק אור שמתחדש מידי בוקר... זה יום שמגיע רק אחרי לילה...
 מתחדש לאחר חושך...

תמיד שייך לעשות רק בלחם הפנים... בשפע של פרנסה שייך שיהיה מצב
 סטאטי... שפע תמידי... אבל במנורה... שיהיה תמיד אור??? זה לא שייך!!! כי
 את המנורה יש דין להדליק... ואי אפשר להדליק משהו שכבר דולק... את
 המנורה צריך "להעלות..." ואי אפשר לעלות משהו שכבר עולה... אי אפשר
 להתעלות באופן קבוע... מי שרוצה באמת להתעלות חייב להתכונן לעליות ו...
 וירידות!!! אחרת לא שייך לעלות... כי מאיפה תעלה... אם אתה רוצה אורות...
 אתה חייב לקחת בחשבון שיש לפעמים חושך... אחרת זה לא יהיה אור... כי אין
 האור ניכר אלא מתוך החושך... את היסוד הזה אנחנו חייבים לשנן שוב ושוב
 בימי החנוכה בפרט ובכל השנה בכלל!!!

אחד מהאכזבות הקבועות של בחור בן עליה... זה שהחלום שלי הוא ללמוד
 וללמוד וללמוד... ולא להפסיק רגע... ולהיות בן עליה עליה עליה עליה
 עליה... ולא לרדת מזה אף פעם... וממילא... היות וזה החלום שלו... אז כל פעם
 מחדש שהמציאות טופחת על פניו והוא רואה ש... ש... שזה לא בדיוק כמו
 שהוא חלם... הוא מאוד מאוד מתאכזב... מה זה התנודות האלו... למה זה???
 מה פשר ההסתרת פנים הזו???

וכתוצאה מזה יש בחורים בני עליה שעושים חיל... הם גדלים בתורה והם
 סיפור של הצלחה מאיזה היבט שתסתכל עליהם... ובכל זאת!!! תמיד שתגש
 אליהם ותשאל אותם... נו... מה קורה??? איך אתה מרגיש??? הוא תמיד
 יאנח... ואתה תשמע צליל של יאוש... צליל של בעל עסק כושל... ולמה??? כי
 כל פעם מחדש שהוא חולם שהוא ממריא וממריא ורק ממריא ושוב פעם הוא
 נחת... כל נחיתה מחדש זה בשבילו מחדל... יש לנו כלל: טייס שלימדו אותו רק

להמריא ולא לימדו אותנו לנחות... אתה יודע מה המשמעות??? שכל נחיתה
אצלו היא נחיתת אונס!!! כל נחיתה אצלו זה קטסטרופה!!!

ו... ו... וזה לא אמור להיות ככה... מה לא אמור להיות??? ?

לא אמור להיות נחיתה??? לא!!! נחיתה אמורה להיות... זה נורמלי...
הנחיתה היא חלק בלתי נפרד מהטיסה... אבל הנחיתה לא צריכה להיות כל פעם
מחדש נחיתת אונס... אתה שומע בן עליה יקר??? תשכח מזה!!! אין כזה דבר
להמריא ולהמריא ולהמריא... ולמה אין כזה דבר??? ?

כי זה לא טוב!!! אין שום עניין לקב"ה שרק תמריא!!!

אני רוצה שתבין: מקובל מחז"ל: המרחק מכאן ועד העולם האמת זה מרחק
חמש מאות שנה... (כמובן שזה לא כפשוטו אבל בא נחליט לצורך העניין שזה כן כפשוטו...)
אתה... שתהיה בריא... אצה לך הדרך... אתה רוצה להגיע כמה שיותר מהר
לעולם האמת... מה אתה עושה??? אתה שם גז ומתחיל להמריא עם כל
המרץ... חבל לך על כל יום שמתבזבז... חבל לך על כל נחיתת אונס... כי אתה
ממהר כבר להגיע... אז זהו!!! שהקב"ה יודע שחבל לך על הזמן... וכמה שתזדרז
וכמה שתמריא... וכמה שתצליח להחזיק מעמד עם ההמראה הזו... בחמש
מאות שנה הקרובים אתה לא תצליח להגיע לשמים כך שחבל על המאמץ... לכן
הקב"ה לא כ"כ שש לתת לך אפשרות בלתי מוגבלת של המראה... אז מה כן? ?
אל תשאל... לא צריך להמריא למעלה... כי קרוב אליך הדבר מאוד בפוך
ובלבבך לעשותו... התורה נמצאת פה!!! בארץ!!! כך שלא צריך להמריא בכלל...
רק מה? ? אתה בחור... ואתה כעת באמצע ללמוד את המפה!!! בשביל זה אתה
צריך להמריא... לא בשביל להגיע למעלה... אלא בשביל להסתכל למעלה
למטה... הסיבה שבישיבה אתה צריך להיות בן עליה... זה בשביל להסתכל על
הכל מלמעלה!!! אבל על מה להסתכל? ? על מטה!!! המטרה שלך היא דווקא
הנחיתה... היא לא ההמראה... אתה ממריא בשביל בשביל להסתכל מלמעלה על
מטה!!! אבל בסופו של דבר המטרה הסופית היא לרדת למטה... האחרון שחשבו
עליו שהוא עלה למעלה ולא ירד זה היה משה רבינו... והתוצאה הייתה חטא
העגל... אם בושש משה לרדת מן ההר... אם משה רבינו נשאר בשמים אז אין
תורה... ויש חטא העגל רח"ל... כל התכלית של עבודת ה' היא לרדת מלמעלה

למטה... ו... ו... ולא בנחיתת אונס!!!

בחטא העגל עם ישראל עשו נחיתת אונס... היות ועם ישראל לא הכירו בנחיתה של משה... אז הם גרמו לנחיתת אונס... והמטוס נשבר... שברי לוחות... בפעם הבאה שמשה רבינו עלה לשמים... עם ישראל התכוננו היטב לנחיתה... במשך ארבעים יום שמר"ח אלול ואילך עם ישראל התכוננו... למה??? לנחיתה!!! ואכן היום הגדול ביותר זה יום הכיפורים... היום שבו משה רבינו נחת מהשמים... וזה היה נחיתה טובה... לא נחיתת אונס... נחיתה שעם ישראל התכוננו אליה... הבינו והפנימו שהמטרה היא לנחות ולא להמריא... ההמראה היא אמצעי לנחיתה... משה רבינו עלה לשמים בשביל להוריד!!! להוריד לוחות... לא בשביל להשאיר בשמים...

ואת המסר הזה צריך כל בחור ישיבה ללמוד!!!

אם אתה רוצה להיות רק באאאאורות... אני מבין אותך... זה באמת מאוד כיף להיות באורות... אבל את הקב"ה אתה לא עובד בזה... כי המטרה הסופית שלך בעבודת ה' זה להיות בן עליה כזה שמוריד את כל התורה לחיי המעשה... המטרה הסופית שלך בעוד כך וכך שנים להקים בית... ולהיות כמו יעקב אבינו... להוריד את הדמות אדם שמרכבה עד עולם העשייה... לחיות תורה... לחיות את החיים לפי רצון ה'... ובשביל זה אתה כעת באימונים!!! והאימונים בנויים על המראה ו... ו... ונחיתה!!! בהמראה אתה גאון... אבל בנחיתה יש לך עדיין מה ללמוד... אתה עדיין לא עברת את הטסט של בן תורה כי בנחיתה אתה עדיין חלש... מי כמוך יודע כמה אתה חלש בנחיתה... כשאתה נוחת זה שברי לוחות... אני קצת מדבר במילים של קידוש לבנה: אז קצת יותר פרקטי: הקב"ה רוצה מאיתנו שנעבוד אותו... למה??? כי זה רצונו!!! לא כי יש לי אאאורות... ולא כי מתחשק לי... אלא כי מתחשק לקב"ה... מי שעובד את ה' כי מתחשק לו... הוא לא עובד את ה' אלא ה' עובד אצלו... ואל תבהל... הקב"ה הוא אבא טוב שבאמת עובד הרבה מאוד בשבילנו... אבל לקרא לזה עבודת ה'??? לא!!! זה ה' עובד אצלנו... אבל מה זה עובד ה'??? זה אחד שעובד את מה שה' רוצה... והיות והקב"ה משום ברא את העולם הגשמי שלנו... יש לו סיבה למה הוא ברא את זה... והרצון שלו שאתה תעבוד אותו פה!!! יותר נכון מפה!!! בשביל זה יש לך כל מיני נחיתות שבהם אתה מרגיש שאתה פה... יותר מידי פה... זה יכול להיות סתם

יבוש... חוסר חשק... אפרוריות... וזה יותר להיות גם נפילות רוחניות מסוימת... בקיצור: אתה מרגיש טוב טוב שאתה פה!!! אתה מרגיש שאתה דבוק לקרקע עולם!!! דבקה לעפר נפשי!!! אז זהו... שהקב"ה רוצה אותך כעת מפה!!! הוא רוצה את עבודת ה' שלך מפה!!! אה... אבל אין לי טיפת חשק?? נכון... בשביל זה אתה עובד ה'... אתה עובד אצלו והוא לא עובד אצלך... אני לוקח בחשבון שאתה לא בשל לשמוע את זה... יתכן שאתה עדיין לא עוייבד ה'... סו"ס אתה בחור צעיר... אז למה בטוח שאתה ראוי להיקרא עובד ה'... אתה עדיין תינוק שהקב"ה עובד אצלך... יכול להיות!!! אבל אל תלך לי מחר לאיזה עוייבד ה' מאוד נשגב... ותשאל אותנו: איך מתקדמים בעבויידת ה'?? מה עושים שעבויידת ה' תהיה יותר בחיות?? אדוני!!! אתה באמת רוצה עבודת ה'?? אז הנה!!! הנה המרשם!!! לעבוד את ה' גם כשאין חשק!!! אם אתה לא רוצה... אם אתה רוצה לעבוד את ה' רק מתוך חשק... הכתובת האחרונה שלך זה עובדי ה'...

ואם כבר אני אכזרי ואני יורה בכ ללא רחם... אז אני אגיד לך עוד משהו... העוייבד ה' הגדול והנשגב הזה שאתה מכיר ואתה כ"כ רוצה להיות כמוהו... להגיע למדת ההשתוות שכל הזמן הוא דבוק בה' וכל הזמן הוא שקוע בתורה... **אני אומר לך מידיעה!!!** לאותו עוייבד ה' יש לו רגעים יבשים בדיוק כמוך... יש לו את ה"נחיתה" שלו... ויש לו את ההתמודדויות שלו... רק מה?? במה זה מתבטא שהוא עוייבד ה' יותר ממך?? שהוא יודע לבצע נחיתה רכה!!! הוא יודע לעבוד את ה' מתוך נחיתה... ואתה משום מה מתעקש שלא!!! אתה עדיין חולם מתי אני אגיע למצב סטאטי... שתמיד אני ימריא... אין בעיה!!! אני מאוד אוהב מהקטע של תפילות... אתה מוזמן להתפלל על זה... יתכן שתקבל את משאלת הלב שלך לתקופה מסוימת... אבל אחרי תקופה פתאום זה יפסיק... מה קרה?? כי חבל לקב"ה... הוא לא רוצה להפסיד אותך... הקב"ה "בונה" עליך... אתה בן עליה... יש לך פוטנציאל אדיר של עובד ה'... ובתקופה אחרונה אתה לא עובד אותו... אתה עובד רק את עצמך... הקב"ה רוצה שתעבוד אותו... הוא משתוקק לעבודתך... ואז שוב פעם אתה תפגוש נחיתה... ושוב תהיה בההלם... ותרגיש הכי דפוק בעולם... אז אנא ממך... תפנים את העניין... ותקבל על עצמך עול מלכות שמים... אני רוצה להיות עבד ה'... כשהוא נותן לי אאורות

מה טוב... וכשהוא לא נותן לי אורות... אז יופי... כעת יש לי הזדמנות לעבוד אותו... כעת יש לי הזדמנות לתת לו ולא רק הוא נותן לי... אני מבטיח לך שברגע שככה תתחיל לחיות 80 אחוז מהנפילות שלך יגמרו... כי שוב... נחיתה זה לא דבר נורא כמו שאתה עושה אותו... כל הסיבה שזה נורא כי אתה לא מוכן לזה נפשית... וממילא זה נהיה נחיתה אונס וכל פעם שאתה מרגיש קצת ירידה במפס האורות אתה מתרסק לחתיכות... ולא נותר לך אלא להיות עסוק בשיקום הריסות. אבל אם תלמד לנחות כמו שצריך. אז מפס האורות ירד... אז מה!!! אז מה!!! אז אני לומד עכשיו כי הקב"ה רוצה... אתה תהיה בהההלם איך שנחיתה יכולה להיות רכה. ואחרי כמה שעות שוב אתה ממריא... ושוב פעם נוחת... ולאט לאט אתה לומד להוריד תורה מהשמים לארץ...

אז זהו!!! בימים אלו של ימי החנוכה... תעמוד מול הנר המרצד שאותו כעת "העלית..." ותפנים את המסר כדלהלן:

להעלות נר - להתעלות... אי אפשר כל הזמן!!!

מי שרוצה "לעלות" חייב להיות ערוך ל"ירידות"!!!

מי שרוצה להמריא חייב לדעת גם לנחות!!!

אבל!!! איש בשורה אני... עד עכשיו אמרתי לך שאי אפשר להיות תמיד באאורות... אי אפשר תמיד להעלות... אבל!!! יש אופן אחד ויחיד שכן...

יש אפשרות להיות נר המערבי...

נר המערבי הוא לשם שינוי כן תמיד תמיד תמיד דולק... אבל!!! לנר המערבי הזה יש תנאים מאוד נוקשים... נר המערבי הוא לא בכל מחיר... לא תמיד עם ישראל זכו לנר המערבי... מה התנאים לזכות להיות נר מערבי??? מי שתמיד תמיד נשאר נאמן לתורה ולעבודת ה'... גם בקשיים הכי גדולים וגם בנחיתות הכי עמוקות הוא לא בורח ולא פורש... והוא המומחה הכי גדול לעבוד את ה' בין בעליה ובין בנחיתה... בשלב מסוים נפש עמל עמלה לו... והתורה מחזרת על אכסניה שלה ודואגת שהאאורות של הנר המערבי הזה אף פעם לא יהיו כבויים לגמרי... גם כשיהיו לפעמים קשיים וכל הנרות יכבו אבל נר המערבי טרם יכבה... נר המערבי תמיד ישאר דולק כדי להדליק ממנו את הנרות שנכבו... אבל בשביל

זה צריך להיות נר מערבי!!! בשביל זה אתה צריך ללמוד טוב טוב איך לנחות...
ללמוד איך לעבוד את ה' ולא רק שה' יעבוד אצלך... ואז!!! אם נלמד להיות תמיד
תמיד תמיד עבדי ה' בכל מצב... אז נזכה להיות נר המערבי...
הנר שנשאר דולק גם כשכל המנועים נכבו... על זה תתפלל בחנוכה!!!
תתפלל להצליח להגיע למדרגה של נר המערבי.

